

Arrest

nr. 323 597 van 19 maart 2025
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. VAN DE VELDE
Wijngaardlaan 39
2900 SCHOTEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 24 mei 2024 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 23 april 2024, thans de Minister van Asiel en Migratie, tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 7 juni 2024 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 11 september 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 oktober 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat G. VAN DE VELDE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. ASSELMAN, die *loco* advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 2 mei 2022 dient de verzoeker, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, dit als ander familielid – ten laste of deel uitmakend van het gezin van A.O.A., die de Spaanse nationaliteit heeft.

Op 4 november 2022 neemt de gemachtigde van de burgemeester van de gemeente Pelt inzake deze aanvraag een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20). Bij arrest met nummer 295 816 van 18 oktober 2023 vernietigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) deze beslissing.

Op 23 april 2024 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) inzake de aanvraag van 2 mei 2022 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de thans bestreden beslissing, die op 24 april 2024 aan de verzoeker ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

"(...)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 02.05.2022 werd ingediend door:

Naam: A. (...)

Voorna(a)m(en): M. (...)

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: (...).1982

Geboorteplaats: T. (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: xxx

Verblijvende te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan in functie van de genaamde A. O. A. (...) (RR. xxx) van Spaanse nationaliteit in toepassing van art. 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980.

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: 'de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie; ...' Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel'.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

- *Certificat administratif dd. 23.06.2022 waaruit moet blijken dat betrokkenen samen hebben gewoond op het adres 'H. A. M. A. (...)'. Dit attest toont louter aan dat dat betrokkene en de referentiepersoon ooit hetzelfde adres hebben gedeeld voor het vertrek van de referentiepersoon naar Spanje. Dit toont echter niet aan dat betrokkene deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon voor zijn komst naar België. Betrokkene behoort niet tot het kerngezin van de referentiepersoon. Voor zover deze samenwoning dient aanvaard te worden als begin van bewijs, dient opgemerkt te worden dat, om toepassing te kunnen genieten van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980, het wel degelijk de bedoeling is dat de gezamenlijke vestiging in het land van herkomst of origine de aanvraag gezinshereniging direct voorafgaat. Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dat de referentiepersoon reeds sedert 2020 in België woonachtig is en dat betrokkene kennelijk slechts in mei 2022 in België is. Het gegeven dat betrokkene in België gezamenlijk gevestigd is met de referentiepersoon op hetzelfde adres doet aan de genoemde bevinding geen afbreuk. Onafgezien dat betrokkene en referentiepersoon dus op hetzelfde adres gedomicilieerd waren in Marokko, is het onduidelijk hoelang zij op hetzelfde adres verbleven en of de aangehaalde samenwoning afdoende recent is om aanvaard te kunnen worden in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging gezien het duidelijk is dat referentiepersoon Marokko reeds geruime tijd heeft verlaten. Er liggen bij huidige aanvraag geen documenten voor ter staving van een eventuele samenwoning van in een andere lidstaat van de Schengenzone direct voorafgaand aan de komst naar België en de (eerste) aanvraag gezinshereniging. Derhalve wordt bij huidige aanvraag gezinshereniging niet afdoende aangetoond dat betrokkene deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon van in het land van herkomst.*

- *Attestation de non inscription aux registres fonciers dd. 14.06.2022 waaruit zou moeten blijken dat betrokkene niet geregistreerd staat als zijnde eigenaar van een onroerend goed. Echter dateert dit attest van na het vertrek van betrokkene uit het land van herkomst en heeft bijgevolg heeft betrekking op de situatie na het vertrek van betrokkene uit Marokko. Dit attest is dan ook niet relevant in het kader van de huidige*

aanvraag gezinshereniging, en kan niet mee in overweging genomen worden bij de beoordeling van het aangehaalde onvermogen van betrokkene.

- Attestation de Non - Impostion a la TH - TSC n°.../2022 dd. 07.06.2022 op naam van betrokkene, verklarende dat de betrokkene niet onderhevig is aan belastingen onroerende voorheffing, noch gemeenschapsbelastingen op het grondgebied Marokko. Het attest vermeldt expliciet dat het werd opgesteld op verklaring (lees: op erewoord) van betrokkene. Bovendien dateert dit attest ook van na het vertrek van betrokkene uit het land van herkomst en heeft bijgevolg ook betrekking op de situatie na het vertrek van betrokkene. Bijgevolg is dit attest evenmin relevant in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.

- Attestation de revenu N° .../2022 dd. 23.06.2022 waaruit moet blijken dat betrokkene geen belastingplichtige inkomsten ten opzichte van de algemene belastingdienst heeft voor het jaar 2022. Dit document werd opgesteld toen betrokkene reeds in België verbleef. Het attest is dan ook niet meer relevant. Het kan dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs van onvermogen, het spreekt bovendien ook enkel over het jaar 2022 en zegt verder niets over voorgaande jaren.

- Verzendbewijzen van de referentiepersoon naar betrokkene (+ niet leesbare kopies): betrokkene toont geenszins aan dat hij onvermogen was in het land van herkomst. Een ondersteuning van een burger van de Unie aan een ander familielid in het land van herkomst heeft niet noodzakelijkerwijze betrekking op het verstrekken van de nodige middelen opdat dat familielid in het land van herkomst zou kunnen voorzien in diens basisbehoeften. Zo kan uit welwillendheid aan een familielid, dat in diens land van herkomst wel zelf over de (financiële) middelen beschikt om te voorzien in zijn basisbehoeften, giften worden overgemaakt. Er kan bijgevolg niet worden vastgesteld dat betrokkene werkelijk aangewezen en afhankelijk was van die bedragen om haar basisbehoeften in het land van herkomst of origine te dekken.

Er dient in eerste instantie opgemerkt te worden dat de Spaanse referentiepersoon reeds sinds 09.12.2020 ononderbroken in België verblijft. Betrokkene heeft zich daarentegen voor het eerst aangemeld in België op 02.05.2022. De Belgische wetgever heeft in de Vreemdelingenwet de artikelen 47/1 en volgende ingevoerd teneinde uitvoering te geven aan de door artikel 3, lid 2 van de Burgerschapsrichtlijn voorziene verplichting om "overeenkomstig zijn nationaal recht" de binnenkomst en verblijf van bepaalde andere familieleden van de burger van de Unie te vergemakkelijken. De Belgische interne bepalingen moeten dus worden gelezen in het licht van de doelstellingen van artikel 3, lid 2, van de Burgerschapsrichtlijn; doelstellingen die erin bestaan om het vrij verkeer van de burgers van de Unie te vergemakkelijken en de eenheid van het gezin te bevorderen (cf. conclusie van advocaat-generaal Y. BOT van 27 maart 2012 in de zaak C-83/11 voor het Hof, nrs. 36 en 37). De eventuele weigering om een verblijf toe te staan aan een persoon die deel uitmaakt van het gezin of ten laste is van deze burger van de Unie zou er immers toe kunnen leiden dat de burger van de Unie wordt ontmoedigd om vrij naar een andere lidstaat van de Europese Unie te reizen. Dit zou bijgevolg een belemmering kunnen vormen voor het uitoefenen van het recht op vrij verkeer en verblijf, alsook afbreuk doen aan het nuttige effect van het burgerschap van de Unie. Het verlenen van een verblijfsrecht op grond van de artikelen 47/1, 2°, en 47/3, §2, van de Vreemdelingenwet moet dus tot doel hebben te voorkomen dat de betrokken burger van de Unie mogelijk afziet van het uitoefenen van zijn recht op vrij verkeer omdat hij zich in België (dit is het gastland) niet zou kunnen laten vergezellen of vervoegen door welbepaalde familieleden die deel uitmaken van zijn gezin of te zijnen laste zijn. De in artikel 47/3, §2, van de Vreemdelingenwet voorziene voorwaarde dat de aanvraag van het 'ander' familielid, zoals bedoeld in artikel 47/1, 2° van diezelfde wet, erop gericht moet zijn om de burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen, moet dan ook in het licht van deze doelstelling worden begrepen. Echter in deze dient dus te worden vastgesteld dat de EU-burger reeds geruime tijd gebruik maakt van zijn recht op vrij verkeer, zonder de nabijheid van betrokkene. Van een schending van het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon kan zodoende geen sprake zijn. Niets wijst erop dat de referentiepersoon zich ertoe gedwongen ziet België of de Europese Unie te moeten verlaten indien betrokkene niet gemachtigd wordt tot verblijf.

Uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt niet afdoende dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. Immers, zij heeft noch afdoende aangetoond effectief onvermogen te zijn geweest in het land van origine, noch afdoende bewezen voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dat betrokkene niet onvermogen was in zijn land van herkomst of origine voor zijn vertrek uit Marokko – zie supra

Geen van de andere voorgelegde documenten, doen afbreuk aan de hiervoor gedane vaststellingen.

Gezien betrokkene niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn, er onvoldoende werd aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine tot op het moment van de aanvraag financieel en/of materieel ten laste was van de referentiepersoon, blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat er reeds van in het land van herkomst of origine (en tot op heden) een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon.

Het gegeven dat betrokkene sedert 02.05.2022 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7§1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de referentiepersoon zich in België gevestigd hebben, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, betrokkene behoort niet tot het originele kerngezin van de referentiepersoon. Derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet mag worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Bijkomende elementen van bijzondere afhankelijkheid in de relatie met de referentiepersoon of overige gezinsleden, anders dan de gewone affectieve banden, werden niet aangetoond.

Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dus dat hij daar niet toe in staat is. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf in houdt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene.

Indien betrokkene geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar zijn/haar adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of betrokkene daadwerkelijk vertrokken is van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien betrokkene nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering.

(...)”

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan de verzoeker wordt het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan.

2.2. De verzoeker heeft tijdig een synthesesamenvatting ingediend. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) doet de Raad uitspraak op grond van deze synthesesamenvatting, behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste en enig middel voert de verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van “03/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurlijke handelingen”, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van artikel 42 § 1, eerste lid en § 4 van de Vreemdelingenwet en van artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit).

In de synthesememorie zet de verzoeker hieromtrent het volgende uiteen:

"Mbt de aanvragen gezinshereniging

Verzoeker vroeg gezinshereniging aan op 02/05/2022 op basis van art. 47/1,2° van de Wet van 15/12/1980.

De referentiepersoon, met wie hij de gezinshereniging vroeg, betreft de heer A. (...) voormeld.

Art. 47/2° stelt als voorwaarden voor deze gezinshereniging met een ander familielid:

- 1. Ten laste zijn van de referentiepersoon en deel uitmaken van diens gezin*
- 2. De documenten, die als bewijs worden aangevoerd moeten uitgaan van het land van herkomst of oorsprong . Bij gebreke hieraan kan het bewijs geleverd worden met elk passend middel.*

Bij deze aanvragen werden de volgende stukken meegedeeld ivm de familieband ; de samenwoning en de afhankelijkheid van verzoeker van de referentiepersoon in het land van herkomst:

-Certificat administratif dd. 23/06/2022 waaruit blijkt dat betrokkene samen hebben gewoond op het adres : H. A. M. A. (...).

nota DVZ : "dit attest toont aan dat betrokkene en de referentiepersoon ooit hetzelfde adres hebben gedeeld voor het vertrek van de referentiepersoon naar Spanje. Dit toont echter niet aan dat betrokkene deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon voor zij komt naar België. Betrokkene behoort niet tot het kerngezin van de referentiepersoon. Voor zover deze samenwoning dient aanvaard te worden als begin van bewijs, dient opgemerkt te worden dat, om toepassing te kunnen genieten van artikel 47/1,2° van de wet van 15/12/1980, het wel degelijk de bedoeling is dat de gezamenlijke vestiging in het land van herkomst of origine de aanvraag gezinshereniging direct voorafgaat. Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dat de referentiepersoon sedert 2020 in België woonachtig is en dat de betrokkene kennelijk slechts in mei 2022 in België is.

Het gegeven dat de betrokkene in België gezamenlijk gevestigd is met de referentiepersoon op hetzelfde adres doet aan de genoemde bevinding geen afbreuk. Onafgezien dat de betrokkene en de referentiepersoon dus op hetzelfde adres gedomicilieerd waren in Marokko, is het onduidelijk hoelang zij op hetzelfde adres verbleven en of de aangehaalde samenwoning afdoende recent is om aanvaard te kunnen worden in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging gezien het duidelijk is dat de referentiepersoon Marokko reeds geruime tijd heeft verlaten. Er liggen bij huidige aanvraag geen documenten voor ter staving van een eventuele samenwoning van in een andere lidstaat van de Schengenzone direct voorafgaand aan de komst naar België en de aanvraag gezinshereniging. Derhalve wordt bij de huidige aanvraag gezinshereniging niet afdoende aangetoond dat betrokkene deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon van in het land van herkomst. "

— Attestation de non inscription aux registres fonciers dd. 14/06/2022, waaruit zou moeten blijken dat betrokkene niet geregistreerd staat als zijn de eigenaar van een onroerend goed.

Nota DVZ: " Echter dateert dit attest van na het vertrek van betrokkene uit het land van herkomst en heeft bijgevolg betrekking op de situatie na het vertrek van betrokkene uit Marokko. Dit attest is dan ook niet relevant in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging en kan niet meegenomen worden bij de beoordeling van het aangehaalde onvermogen van betrokkene . "

Terwijl verzoeker hierop repliceert dat dit attest wel degelijk een beeld geeft van het (onver)vermogen van verzoeker; ook al heeft het betrekking op de periode van na het vertrek van verzoeker uit Marokko. Het vertrek uit Marokko sluit uiteraard het al dan niet hebben van onroerend in Marokko niet uit.

Dit aangevoerde bewijs werd aldus door de gemachtigde de betreden beslissing manifest totaal foutief beoordeeld.

-Attestation de non Imposition a la Th—TSC n° .../2022 dd. 07/06/2022 op naam van betrokkene verklarende dat de betrokkene niet onderhevig is aan belastingen onroerende voorheffing, noch gemeentebelastingen op het grondgebied Marokko.

Nota DVZ: " Het attest vermeld expliciet dat het werd opgesteld op verklaring (lees : op erewoord) van betrokkene. Bovendien dateert dit attest ook van na het vertrek van betrokkene uit het land van herkomst en heeft het bijgevolg ook betrekking op de situatie van na het vertrek van betrokkene.

Bijgevolg is dit attest evenmin relevant in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging"

Terwijl zoals hierboven al aangehaald; dit attest wel degelijk een beeld geeft van het (onver)mogen van verzoeker, nu het betalen van onroerende voorheffing totaal niet afhankelijk is van de woon/ verblijfplaats van de belastingplichtige .

Ook bij de beoordeling van dit attest ging de gemachtigde kort door de bocht en kwam zo dat een foutief besluit

— Attestation de revenu n° .../2022 dd 23/06/2022 waaruit moet blijken dat betrokkene geen belastingplichtige inkomsten te opzichte van de algemene belastingdienst heeft voor het jaar 2022. Dit document werd opgesteld toen betrokkene reeds in België verbleef. Het attest is dan ook niet meer relevant. Het kan dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs van onvermogen. Het spreekt bovendien ook enkel over het jaar 2022 en niet over voorgaande jaren.

— Verzendbewijzen van de referentiepersoon naar betrokkene (+ niet leesbare kopies)

Nota DVZ: Betrokkene toont geenszins aan dat hij onvermogen was in het land van herkomst. Een ondersteuning van een burger van de Unie aan en ander familielid in het land van herkomst heeft niet noodzakelijkerwijze betrekking op het verstrekken van de nodige middelen opdat het familielid in het land van herkomst zou kunnen voorzien in diens basisbehoeften. Zo kan uit welwillendheid aan een familielid, dat in diens land van herkomst wel zelf over de (financiële) middelen beschikt om te voorzien in zijn basis behoeften, giften worden over gemaakt. Er kan bijgevolg niet worden vastgesteld at betrokkene werkelijk aangewezen en afhankelijk was van die bedragen om haat basisbehoeften in het land van herkomst of origine te dekken.

De motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht leggen aan de DVZ de verplichting op om rekening te houden met alle elementen / documenten en bewijzen die werden meegedeeld door verzoeker.

De artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 — en art 62 vw. — verplichten de DVZ om in de akte de juridische en de feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op "afdoende wijze. Het afdoende karakter betekent dat de motivering pertinent moet zijn, duidelijk iets met de beslissing moet te maken hebben; dat ze draagkrachtig moet zijn; dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen .

Verzoeker moet in de beslissing die hem aanbelangt, de motieven kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, om met kennis van zaken te kunnen uitmaken of het aangewezen is om de beslissing met een annulatie beroep te bestrijden.

In de bestreden beslissing wordt opgemerkt dat de referentiepersoon sedert 09/12/2020 in België verblijft en hier al geruime tijd een gezinsleven heeft, samen met zijn kerngezin.

Verzoeker daarentegen werd voor de eerste keer in België opgemerkt in mei 2022.

In de bestreden beslissing wordt er aldus van uit gegaan dat de Eu— burger, de referentiepersoon gebruik heeft gemaakt van zijn recht op vrij verkeer. In die zin hoeft betrokkene geen vergemakkelijkte toegang te krijgen tot België om de "eenheid van familie" van de referentiepersoon te vrijwaren — toepassing van de Burgerschapsrichtlijn.

Van een schending van het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon kan geen sprake zijn. Niets wijst erop dat de referentiepersoon zich ertoe zou gedwongen zien België of de Europese Unie te moeten verlaten indien betrokkene niet zou gemachtigd worden tot een verblijf .

Uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt niet afdoende dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. Immers, zij heeft noch afdoende aangetoond effectief onvermogen te zijn geweest in het Land van origine, noch afdoende bewezen voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon.

De referentiepersoon en verzoeker woonden aanvankelijk samen in Marokko —verhuisde naar Spanje en vervolgens naar België .

De referentiepersoon kon verzoeker derhalve niet achterlaten in Spanje en kon zijn verhuis naar België alleen realiseren indien verzoeker hem kon vergezellen ; wat ook gebeurde.

Verzoeker en de referentiepersoon beroepen zich op de Burgerschapsrichtlijn, artikel 3 lid 2, volgens dewelke de EU—lidstaten de verplichting hebben om overeenkomstig hun nationaal recht de binnenkomst en het verblijf van bepaalde andere familieleden van de burger van de Unie te vergemakkelijken . Deze bepaling mag geen dode letter blijven wegens een te strikte interpretatie van de aan dit verblijf gestelde toekenningsvoorwaarden.

De bestreden beslissing doet afbreuk aan de geest van de toepasselijke wetsbepalingen.

Dit is onzorgvuldig en onredelijk.

Het ingeroepen middel is gegrond.

Voor het overige zijn de motiveringen, opgenomen in de beslissing waartegen huidig beroep, in eerste instantie en voor het overgrote deel louter een type motivering, die in elke zaak kan overgenomen worden. De dienstige bewijsstukken die verzoeker meegedeelde worden gewoonweg niet als complementair, doch alleen als op zichzelf staande in de overweging meegenomen door de DVZ, ook al wordt het tegendeel beweert . oa

Verzoeker kan op basis van deze onzorgvuldige motivering, onmogelijk uitmaken of de beslissing met recht en rede genomen werd en of een zorgvuldige/ juiste lezing van de aangebrachte elementen en documenten niet tot een andere beslissing zou geleid hebben.

De zorgvuldigheidsnorm legt uiteraard de verplichting op de inhoud van de meegedeelde documenten grondig te beoordelen.

Een grondige beoordeling ligt niet voor minstens kan er niet uitgemaakt worden op basis van de typebeoordeling of de DVZ wel degelijk rekening hield met de meegedeelde documenten.

DVZ blijft bij een algemene - niet verder uitgewerkte motivering — zodat verzoeker onmogelijk kan beoordelen waarom de door hem meegedeelde documenten onvoldoende waren / minstens of welke documenten hij zou moeten meedelen, die wel voldoen .

Om aan te tonen dat verzoeker afhankelijk was van de referentiepersoon heeft hij wel degelijk bewijzen van geldstorting meegedeeld, volgens zijn verklaringen.

Zoals hierboven gesteld — bij de bespreking van de meegedeelde documenten — werd minstens aan 2 van de meegedeelde documenten een manifest foutieve interpretatie gegeven door de gemachtigde.

De gemachtigde ging dan ook onzorgvuldig te werk en heeft zijn beslissing niet gesteund op een correcte feitenvinding .

De betreden beslissing kon niet met nodige voorzichtigheid en redelijkheid genomen worden, op basis van een onvolledig dossier; waarbij deze onvolledigheid te wijten is aan een gebrek aan informatie van overheidswege .

De beslissing is onvoldoende gemotiveerd, werd onzorgvuldig genomen en is bijgevolg ook onredelijk te noemen.

Dit middel is gegrond.

Verzoeker beroept zich tevens op de schending van artikel 42 par 1, eerste lid en par 4 van de Wet van 15/12/1980 en van artikel 52 van het KB van 8/10/1981 .

Waarbij wordt bepaald .

- Art 42 W 15/12/1980 . het recht op verblijf wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van de aanvraag... erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden bepaald door de Koning en

- Art. 52 KB

Indien de Minister of zijn gemachtigde het verblijfsrecht toekent of als er geen enkel beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42, van de wet, geeft de burgemeester of zijn gemachtigde aan de vreemdeling een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie overeenkomstig het model bijlage 9 af .

In casu werd de aanvraag door verzoeker ingediend op 02/05/2022. Een eerste beslissing werd door de burgemeester van de gemeente Pelt genomen op 04/11/2022; dit is buiten de termijn van 6 maanden, voorzien in artikel 42 W 15/12/1980 en art 52par. 4 Vreemdelingenbesluit. Deze beslissing werd vernietigd bij Arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 18 oktober 2023 . de beslissing waartegen huidig beroep werd vervolgens genomen op 23/04/2024 .

De redelijke termijn voor het nemen van een beslissing werd aldus ruim overschreden. Ook na het tussengekomen Arrest duurde het nog meer dan 6 maanden vooraleer de beslissing, waartegen huidig

beroep genomen werd. Nochtans moet na een Arrest waarbij een beslissing vernietigd werd, de nieuwe beslissing volgen binnen redelijk termijn en uiterlijk binnen de 6 maanden.

Ten onrechte stelt verweerder thans dat er geen twijfel over kan bestaan dat de beslissing dd. 23/04/2024, waartegen huidig beroep, binnen de termijn van 6 maanden werd genomen, na het eerste tussengekomen Arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 18/12/2023, waarbij de eerste beslissing inzake genomen door de gemeente Pelt werd vernietigd.

Ten onrechte stelt verweerder immers dat de termijn (van 6 maanden) slechts begint te lopen wanneer de kennisgeving is gebeurd bij aangetekende brief of bij gewone brief, vanaf de derde werkdag die volgt op die, waarop de brief aan de postdiensten overhandigd werd tenzij de geadresseerde het tegendeel bewijst. (art 53bis Gerechtelijk Wetboek)

Het materiële toepassingsgebied van het Gerechtelijk Wetboek strekt zich conform art 2 Ger WB uit tot de rechtsplegingen"

De in dit wetboek gestelde regels zijn van toepassing op alle rechtsplegingen behoudens wanneer deze geregeld worden door niet uitdrukkelijk opgeheven wetsbepalingen of door rechtsbeginselen, waarvan de toepassing niet verenigbaar is met de toepassing van de bepalingen van dit wetboek"

Artikel 53bis gerechtelijk wetboek is derhalve niet van toepassing op administratieve procedures, mn op de termijnen waarbinnen de administratieve overheden beslissingen moeten nemen.

Hierbij dient opgemerkt dat artikel 52 par 4 van het KB nog steeds geldt en niet vernietigd werd, ook al besliste de RvState bij Arrest nr 255.275 dat artikel 52 per 4 van het KB geen rechtsgrond vindt in artikel 42 van de wet van 15/2/1980.

Daarbij heeft de Cassatierechtspraak van de RVS heeft alleen werking tussen de partijen in een specifiek geding en geldt deze niet erga omnes.

Verzoeker kan zich derhalve beroepen op art. 52 par 4 van het KB en art 42 VW, als was het maar om op basis hiervan aan te tonen dat de Overheid in zijn casus zeer onzorgvuldig en zeer onredelijk handelde.

De rechtsonderhorigen moeten immers kunnen steunen op een standvastig bestuur en op een bestuur dat de nog steeds geldende wetsbepalingen volgt/ dan wel de wetsbepalingen waarvan zij (de overheid) zelf te kennen geeft dat ze rechtsgeldig zijn door ze op die wijze kenbaar te maken en te blijven vermelden in de wetgeving; zonder enige verwijzing naar het Unierecht — art. 10 van de Burgerschapsrichtlijn —noch naar eventueel van toepassing zijnde rechtspraak (oa Diallo—Arrest) ;

De rechtsonderhorige kan in de eerste plaats niet geacht worden te weten dat een nationale regeling de doeltreffendheid van een EU—richtlijn zou kunnen ondermijnen dan wel in strijd zou kunnen zijn met de doelstelling ervan en kan minstens niet geacht worden te weten dat om die reden wettelijke bepalingen buiten werking gesteld worden.

Dat art. 10 lid 1 van de richtlijn 2004/38 verhindert dat een verblijfskaart van een familielid van een unie—burger wordt afgegeven aan een derdelander die niet voldoet aan de voorwaarden waarvan de richtlijn de afgifte afhankelijk stelt werd, kan onmogelijk tegengesteld worden aan verzoeker, die kan geacht worden deze richtlijn en haar toepassing te kennen zeker nu hij hiervan nooit in kennis werd gesteld; oa. door vermelding in de bijlage 19.

Verzoeker verwijst naar het vonnis dd 19 januari 2019 van de 8e kamer van de Rechtbank van eerste aanleg, afdeling Dendermonde en maakt deze argumentatie tot de hare:

1. Volgens art 42 en art 52bis VB, moet de Minister/ de Staatssecretaris, de beslissing over een aanvraag gezinshereniging nemen binnen zes maanden na de indiening van de aanvraag en bij gebreke deze termijn te respecteren geeft de burgemeester een verblijfskaart af.
2. Deze bepalingen verlenen aan verzoeker een subjectief recht; zij zij duidelijk en onvoorwaardelijk en houden een verplichting in in hoofde van de Overheid.
3. Het is daarbij irrelevant of de VW (en VB) conform is aan de EU— richtlijn 2004/38.
4. Verzoeker roept de rechtsprincipes "nemo auditur turpitudinem suam allegans" en " patere legem quam ipse fecisti" in.

Daarbij betwist verzoek er dat hij niet aan de gestelde voorwaarden zou voldoen .

Doordat in casu de bij wet vooropgestelde en dus bij wet redelijk geacht zijnde termijn van 6 maanden voor het nemen van een beslissing , met een zeer ruime periode werd overschreden , handelde het bestuur onzorgvuldig en onredelijk.

Het staat vast dat verzoeker schade lijdt door deze laattijdige beslissing; al was het maar dat hij zich en dit zeker sedert de aanvraag op 02/05/2022, volledig heeft toegelegd op zijn integratie en dat hij nu aan zijn leven een compleet andere wending zal moeten geven met alle moeilijkheden van dien. verzoeker lijdt hierdoor zowel materiële als morele schade .

Dit middel is gegrond .

Mbt het bevel om het grondgebied te verlaten

Daar de beslissing over de grond van de aanvraag op basis van art 47/1,2° nietig moet verklaard worden omwille van de hiervoor aangehaalde redenen, werd het bevel ten onrechte gegeven en dient het tevens vernietigd te worden.

Daarbij is het onredelijk om het bevel af te leveren.

Er kan in casu geen enkel risico op onderduiken weerhouden worden. Verzoeker heeft inderdaad de aanvraag gezinsherenigingen ingediend en dit juist om reden dat hij niet illegaal en ondergedoken wenst te verblijven in België.

Verzoeker heeft steeds zijn verblijfsplaatsen meegedeeld.

Hij wenst integendeel zijn verblijfssituatie te regulariseren.

In haar beslissing, stelde de overheid dat bepaalde elementen en/ of bewijzen ontbreken in het dossier ; dan wel dat bepaalde voorwaarden voor gezinshereniging niet afdoende werden bewezen.

Dit kan verzoeker niet ten kwade aangeduid worden nu blijkt zoals hierboven gezegd dat nooit de juiste informatie aan verzoeker werd gevraagd.

Het middel is gegrond.

C.

Verzoeker beroept zich op art 8 EVRM, ook al heeft hij geen kinderen in België .

Daarbij geniet ook een alleenstaande de bescherming op privé -leven; onderdeel van art 8 EVRM.

Verzoeker woont samen met zijn voornoemd familielid , van wie hij afhankelijk is. Is afhankelijkheidsrelatie is voldoende aangetoond op basis van de samenwoning en de financiële afhankelijkheid.

Tijdens de duur van de procedures in toepassing van art 47,1 Wet 15/12/1980, verbleef verzoeker legaal op het grondgebied.

In deze periodes van legaal verblijf heeft verzoeker zijn privé- gezin- en professionele leven in België uitgebouwd hij heeft banden opgebouwd met familieleden; vrienden en kennissen"

3.2. beoordeling

3.2.1. In de mate dat de verzoeker in zijn verzoekschrift voorhoudt dat de beslissing van 4 november 2022 van de burgemeester van de gemeente Pelt tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20) buiten de termijn van zes maanden werd genomen, wordt erop gewezen dat deze beslissing niet het voorwerp uitmaakt van het thans voorliggende beroep. Het voorwerp van het thans voorliggende beroep is de beslissing van 23 april 2024 van de gemachtigde inzake de aanvraag van 2 mei 2022 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Hoe dan ook werd de voornoemde beslissing van 4 november 2022 bij 's Raads arrest met nummer 295 816 van 18 oktober 2023 vernietigd zodat deze beslissing niet langer in rechtsverkeer aanwezig is.

3.2.2. In het kader van de aangevoerde schending van artikel 42 van de Vreemdelingenwet en van artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit licht de verzoeker toe dat zijn aanvraag dateert van 2 mei 2022, dat er eerst een beslissing werd genomen door de burgemeester van de gemeente Pelt op 4 november 2022, dat deze beslissing werd vernietigd en dat de thans voorliggende beslissing inzake de voormelde aanvraag vervolgens pas werd genomen op 23 april 2024. De verzoeker meent dat de redelijke termijn hierdoor ruim overschreden is nu het na 's Raads vernietigingsarrest nog meer dan zes maanden duurde alvorens een nieuwe beslissing

werd genomen. De verzoeker laat gelden dat na een vernietigingsarrest een nieuwe beslissing moet volgen binnen een redelijke termijn en uiterlijk binnen de zes maanden.

Artikel 42, §1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag zoals bepaald in § 4, tweede lid, erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen. Bij de erkenning wordt rekening gehouden met het geheel van de elementen van het dossier.”

Artikel 42, § 4, van de Vreemdelingenwet, waarvan de verzoeker eveneens de schending aanvoert, luidt als volgt:

“§ 4. De verklaring van inschrijving en de verblijfsvergunning worden afgegeven volgens de modaliteiten door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen. Zij moeten ten laatste worden aangevraagd bij het verstrijken van een periode van drie maanden na de datum van binnenkomst bij het gemeentebestuur van de plaats waar men verblijft. Indien na het verstrijken van deze periode, geen verklaring van inschrijving of verblijfsvergunning wordt aangevraagd, kan er door de minister of zijn gemachtigde een administratieve geldboete van 200 euro geheven worden. Deze geldboete wordt geïnd overeenkomstig artikel 42octies.”

Deze bepaling is opgenomen onder hoofdstuk I ‘Vreemdelingen, burgers van de Unie en hun familieleden en vreemdelingen, familieleden van een Belg’, van Titel II ‘Aanvullende en afwijkende bepalingen betreffende bepaalde categorieën van vreemdelingen’ van de Vreemdelingenwet.

Uit de voorliggende gegevens (bijlage 19ter) blijkt echter dat de verzoeker op 2 mei 2022 een aanvraag heeft ingediend in zijn hoedanigheid van ‘ander familielid – ten laste of deel uitmakend van het gezin’ van de referentiepersoon, A.O.A., en dit in toepassing van het op dat ogenblik geldende artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet.

De aanvullende en afwijkende bepalingen voor dergelijke ‘andere familieleden’ van een burger van de Unie zijn opgenomen onder hoofdstuk Ibis: ‘Andere familieleden van een burger van de Unie’ van Titel II van de Vreemdelingenwet.

Artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet luidde op het ogenblik dat de thans bestreden beslissing werd genomen als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

1° (...);

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

3° (...).”

Artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet luidde op het ogenblik dat de thans bestreden beslissing werd genomen als volgt:

“Onverminderd de bepalingen van dit hoofdstuk, zijn de bepalingen van hoofdstuk I over de in artikel 40bis bedoelde familieleden van een burger van de Unie van toepassing op de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1.”

Artikel 47/3, §2, van de Vreemdelingenwet luidde op het ogenblik dat de thans bestreden beslissing werd genomen als volgt:

“§ 2. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.”

Uit (oud) artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet volgt aldus dat de bepalingen van hoofdstuk I over de in artikel 40bis bedoelde familieleden van een burger van de Unie (waaronder artikel 42, §1, eerste lid) van toepassing zijn op de andere familieleden “bedoeld in artikel 47/1” van diezelfde wet. In (oud) artikel 47/1 van

de Vreemdelingenwet wordt gedefinieerd welke familieleden precies als dergelijke “andere familieleden” worden beschouwd. Bijgevolg zal eerst moeten vaststaan dat de betrokken aanvrager een ‘ander familielid’ in (oud) artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet is, vooraleer de bepalingen van hoofdstuk I over de in artikel 40bis bedoelde familieleden van een burger van de Unie op hem van toepassing zijn. Deze letterlijke samenlezing van de (oude) artikelen 47/1 en 47/2 van de Vreemdelingenwet strookt met de wil van de wetgever. In de parlementaire werkzaamheden ter zake kan immers het volgende worden gelezen:

“Zodra het recht op binnenkomst en verblijf is toegekend aan de leden van de familie in ruime zin, vallen zij onder het werkingsgebied van de Richtlijn 2004/38/EG en dient het geheel van de bepalingen van deze richtlijn, op hen toegepast worden. Bijgevolg krijgen zij, onder andere, een “verblijfkaart van een familielid van een burger van de Unie” en kunnen zij na vijf jaar verblijf op het grondgebied van het Rijk, een duurzaam verblijfsrecht verwerven (“kaart van duurzaam verblijf van een familielid van een burger van de Unie”). Om die reden schrijft artikel 25 voor dat op de familieleden in ruime zin van een burger van de Unie de bepalingen van Hoofdstuk I van toepassing zijn, onder voorbehoud van de bijzondere bepalingen van Hoofdstuk I/I van Titel II.” (Parl. St. Kamer, doc nr. 53K3239001, p. 21).

De wetgever heeft aldus enkel de gelijkstelling met de in artikel 40bis van de Vreemdelingenwet bedoelde familieleden voor ogen gehad van zodra het recht op binnenkomst en verblijf is toegekend, *quod non in casu*.

Toegespitst op het thans voorliggende geval, houdt de samenlezing van (oud) artikel 47/2 en (oud) artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet derhalve in dat de bepalingen van hoofdstuk I over de in artikel 40bis bedoelde familieleden van een burger van de Unie slechts van toepassing zijn indien het reeds vast staat dat de verzoeker een ander familielid is dat in het land van herkomst ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de referentiepersoon.

Uit de bespreking hierna volgt dat de verzoeker er niet in slaagt om de volgende vaststellingen uit de bestreden beslissing aan het wankelen te brengen:

“Derhalve wordt bij huidige aanvraag gezinshereniging niet afdoende aangetoond dat betrokkene deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon van in het land van herkomst.”

En:

“Uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt niet afdoende dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon.”

Het determinerende motief dat de verzoeker niet aantoont dat hij daadwerkelijk een ander familielid is, zoals bedoeld in (oud) artikel 47/1, 2°, Vreemdelingenwet, blijft dan ook overeind.

Aangezien de bepalingen van hoofdstuk I over de in artikel 40bis bedoelde familieleden van een burger van de Unie krachtens (oud) artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet enkel van toepassing zijn op de andere familieleden “bedoeld in artikel 47/1” van diezelfde wet, kan de verzoeker niet worden gevolgd in zijn standpunt dat de vervaltermijn van zes maanden, zoals voorzien in artikel 42, §1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet (opgenomen onder het voormelde hoofdstuk I), in zijn geval van toepassing is.

De verzoeker kan zich evenmin beroepen op een schending van artikel 52, §4, tweede lid, van het Vreemdelingenbesluit, dat voorziet dat een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie wordt afgegeven indien er geen beslissing is genomen binnen de vervaltermijn van artikel 42 van de Vreemdelingenwet. De in artikel 42, §1, van de Vreemdelingenwet voorziene vervaltermijn is in verzoekers geval immers niet van toepassing. Bovendien bepaalt artikel 58 van het Vreemdelingenbesluit evenzeer dat “de bepalingen van hoofdstuk I” (waaronder dus het voormelde artikel 52, §4, tweede lid) die betrekking hebben op “de familieleden van een burger van de Unie bedoeld in artikel 40bis van de wet”, van toepassing zijn op de andere familieleden “bedoeld in artikel 47/1 van de wet”.

Het betoog omtrent het verbod van de verticale directe werking van de Burgerschapsrichtlijn is *in casu* niet dienstig. Het hele vraagstuk omtrent de Unierechtelijke interpretatie (al dan niet met verticale directe werking) van artikel 42, §1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet en artikel 52, §4, tweede lid, van het Vreemdelingenbesluit is in het voorliggende geval immers niet relevant aangezien niet wordt weerlegd dat de verzoeker niet als een in (oud) artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet bedoeld ‘ander familielid’ kan worden beschouwd waardoor dus evenmin kan worden vastgesteld dat de in artikel 42, §1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet voorziene vervaltermijn van toepassing is.

Een schending van artikel 42, §1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet of van artikel 52, §4, tweede lid, van het Vreemdelingenbesluit kan in het voorliggende geval niet worden vastgesteld.

In de mate dat de verzoeker betoogt dat de beslissing buiten een redelijke termijn werd genomen, merkt de Raad op dat zo het onderzoek en de behandeling van de aanvraag niet binnen een redelijke termijn zou zijn geschied, dit op zich nog niet de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan verantwoorden.

De Raad wijst er bovendien op dat het bestuur niet onredelijk lang heeft gedraald met het nemen van een beslissing inzake verzoekers verblijfsaanvraag van 2 mei 2022. In eerste instantie werd immers op 4 november 2022 een weigeringsbeslissing genomen door de gemachtigde van de burgemeester van de gemeente Pelt (bijlage 20). Deze weigeringsbeslissing werd evenwel vernietigd bij 's Raads arrest met nummer 295 816 van 18 oktober 2023. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat het voormelde vernietigingsarrest aan de burgemeester van de gemeente Pelt werd overgemaakt met een ter post aangetekende brief van 20 oktober 2023. Daarna werd het dossier overgemaakt aan de bevoegde minister c.q. staatssecretaris met het oog op het nemen van een nieuwe beslissing. De gemachtigde trof deze nieuwe beslissing, dit is de thans bestreden beslissing, op 23 april 2024. Een termijn van ongeveer zes maanden om in de gegeven omstandigheden tot een nieuwe beslissing te komen blijft alleszins binnen de perken van de redelijkheid, mede gelet op het uitvoerige onderzoek van de door de verzoeker aangeleverde stukken zoals deze blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing. Verzoekers beschouwingen omtrent het al dan niet toepasselijk zijn van artikel 53bis van het Gerechtelijk Wetboek doen hieraan geen afbreuk.

Daarnaast dient erop te worden gewezen dat de eventuele schending van de redelijke termijn hoe dan ook niet tot gevolg kan hebben dat de gevraagde verblijfsaanvraag zou worden ingewilligd en er dus, louter omwille van het tijdsverloop, in hoofde van de verzoeker een recht op verblijf zou ontstaan. De verzoeker heeft derhalve hoe dan ook geen belang bij zijn grief dat de verweerder te lang heeft gewacht alvorens een nieuwe beslissing te nemen omtrent zijn verblijfsaanvraag. De in dit kader aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

Verzoekers kritiek dat hij schade lijdt door de laattijdig genomen beslissing is voorts niet relevant. De verzoeker beweert dan wel dat hij zich sinds zijn aanvraag van 2 mei 2022 volledig heeft toegelegd op zijn integratie en dat hij zijn leven nu een andere wending zal moeten geven, doch hij brengt geen enkel stuk bij om deze beweringen te staven. Bovendien werd hoger reeds vastgesteld dat de verweerder *in casu* wel degelijk binnen een redelijke termijn heeft gehandeld en dat de door de verzoeker aangevoerde vervaltermijn van zes maanden *in casu* niet van toepassing is. De loutere bewering schade te lijden door een eigen handelen in afwachting van het nemen van een beslissing inzake een verblijfsaanvraag, houdt geen enkel verband met de wettigheid van de genomen beslissing en maakt derhalve geen ontvankelijk middel uit.

3.2.3. De formele motiveringsplicht, zoals voorzien in artikel 62, §2, van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (*cf.* RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De Raad stelt vast dat de thans bestreden akte uitdrukkelijk is gemotiveerd, zowel in rechte als in feite. Met betrekking tot de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden wordt verwezen naar (oud) artikelen 47/1, 2°, en 47/3 van de Vreemdelingenwet. De juridische grondslag is de verzoeker dan ook genoegzaam gekend. Tevens bevat de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden een motivering in feite, met name dat de verzoeker de gezinshereniging aanvraagt met A.O.A., maar dat hij niet aantoonst dat hij voldoet aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging. Deze feitelijke vaststelling wordt in de eerste bestreden akte op uitgebreide wijze toegelicht. De gemachtigde somt de documenten op die de verzoeker bij zijn aanvraag heeft voorgelegd ter staving van de voornoemde wettelijke voorwaarden en geeft vervolgens concreet aan waarom deze documenten niet volstaan. De gemachtigde stelt op basis van een concreet en uitvoerig gemotiveerd onderzoek van de bij de aanvraag voorgelegde gegevens vast dat niet afdoende blijkt dat de verzoeker "*bij huidige aanvraag gezinshereniging niet afdoende (heeft) aangetoond dat*

betrokkene deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon van in het land van herkomst" en "(u)it het geheel van de voorgelegde documenten (...) niet afdoende (blijkt) dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. Immers, zij heeft noch afdoende aangetoond effectief onvermogen te zijn geweest in het land van origine, noch afdoende bewezen voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon."

Wat de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten betreft, verwijst de gemachtigde naar de artikelen 7, eerste lid, 2° en 74/13 van de Vreemdelingenwet en licht hij onder meer toe dat het legaal verblijf van de verzoeker is verstreken. Hierbij wordt nog gemotiveerd dat het gegeven dat de referentiepersoon zich in België gevestigd heeft een bevel aan de verzoeker niet in de weg kan staan: de verzoeker behoort immers niet tot het originele kerngezin van de referentiepersoon, de aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist en bijkomende elementen van afhankelijkheid anders dan de gewone affectieve banden worden niet aangetoond. De gemachtigde geeft tevens aan dat de verzoeker een volwassen persoon is waarvan verwacht mag worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België en dat nergens uit het dossier blijkt dat hij hiertoe niet in staat zou zijn. De gemachtigde merkt tot slot nog op dat er geen sprake is van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek in hoofde van de verzoeker.

In tegenstelling tot wat de verzoeker voorhoudt, bevat de bestreden beslissing geen typemotivering die niet zou zijn toegespitst op zijn individuele situatie. Er wordt wel degelijk concreet en uitvoerig gemotiveerd over de door de verzoeker voorgelegde stukken:

"Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

- *Certificat administratif dd. 23.06.2022 waaruit moet blijken dat betrokkenen samen hebben gewoond op het adres 'H. A. M. A. (...)'.* Dit attest toont louter aan dat dat betrokkene en de referentiepersoon ooit hetzelfde adres hebben gedeeld voor het vertrek van de referentiepersoon naar Spanje. Dit toont echter niet aan dat betrokkene deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon voor zijn komst naar België. Betrokkene behoort niet tot het kerngezin van de referentiepersoon. Voor zover deze samenwoning dient aanvaard te worden als begin van bewijs, dient opgemerkt te worden dat, om toepassing te kunnen genieten van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980, het wel degelijk de bedoeling is dat de gezamenlijke vestiging in het land van herkomst of origine de aanvraag gezinshereniging direct voorafgaat. Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dat de referentiepersoon reeds sedert 2020 in België woonachtig is en dat betrokkene kennelijk slechts in mei 2022 in België is. Het gegeven dat betrokkene in België gezamenlijk gevestigd is met de referentiepersoon op hetzelfde adres doet aan de genoemde bevinding geen afbreuk. Onafgezien dat betrokkene en referentiepersoon dus op hetzelfde adres gedomicilieerd waren in Marokko, is het onduidelijk hoelang zij op hetzelfde adres verbleven en of de aangehaalde samenwoning afdoende recent is om aanvaard te kunnen worden in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging gezien het duidelijk is dat referentiepersoon Marokko reeds geruime tijd heeft verlaten. Er liggen bij huidige aanvraag geen documenten voor ter staving van een eventuele samenwoning van in een andere lidstaat van de Schengenzone direct voorafgaand aan de komst naar België en de (eerste) aanvraag gezinshereniging. Derhalve wordt bij huidige aanvraag gezinshereniging niet afdoende aangetoond dat betrokkene deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon van in het land van herkomst.

- *Attestation de non inscription aux registres fonciers dd. 14.06.2022 waaruit zou moeten blijken dat betrokkene niet geregistreerd staat als zijnde eigenaar van een onroerend goed. Echter dateert dit attest van na het vertrek van betrokkene uit het land van herkomst en heeft bijgevolg heeft betrekking op de situatie na het vertrek van betrokkene uit Marokko. Dit attest is dan ook niet relevant in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging, en kan niet mee in overweging genomen worden bij de beoordeling van het aangehaalde onvermogen van betrokkene.*

- *Attestation de Non - Imposition a la TH - TSC n°.../2022 dd. 07.06.2022 op naam van betrokkene, verklarende dat de betrokkene niet onderhevig is aan belastingen onroerende voorheffing, noch gemeenschapsbelastingen op het grondgebied Marokko. Het attest vermeldt expliciet dat het werd opgesteld op verklaring (lees: op erewoord) van betrokkene. Bovendien dateert dit attest ook van na het vertrek van betrokkene uit het land van herkomst en heeft bijgevolg ook betrekking op de situatie na het vertrek van betrokkene. Bijgevolg is dit attest evenmin relevant in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.*

- *Attestation de revenu N° .../2022 dd. 23.06.2022 waaruit moet blijken dat betrokkene geen belastingplichtige inkomsten ten opzichte van de algemene belastingdienst heeft voor het jaar 2022. Dit document werd opgesteld toen betrokkene reeds in België verbleef. Het attest is dan ook niet meer relevant.*

Het kan dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs van onvermogen, het spreekt bovendien ook enkel over het jaar 2022 en zegt verder niets over voorgaande jaren.

- Verzendbewijzen van de referentiepersoon naar betrokkene (+ niet leesbare kopies): betrokkene toont geenszins aan dat hij onvermogen was in het land van herkomst. Een ondersteuning van een burger van de Unie aan een ander familielid in het land van herkomst heeft niet noodzakelijkerwijze betrekking op het verstrekken van de nodige middelen opdat dat familielid in het land van herkomst zou kunnen voorzien in diens basisbehoeften. Zo kan uit welwillendheid aan een familielid, dat in diens land van herkomst wel zelf over de (financiële) middelen beschikt om te voorzien in zijn basisbehoeften, giften worden overgemaakt. Er kan bijgevolg niet worden vastgesteld dat betrokkene werkelijk aangewezen en afhankelijk was van die bedragen om haar basisbehoeften in het land van herkomst of origine te dekken.”

En:

“Uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt niet afdoende dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. Immers, zij heeft noch afdoende aangetoond effectief onvermogen te zijn geweest in het land van origine, noch afdoende bewezen voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dat betrokkene niet onvermogen was in zijn land van herkomst of origine voor zijn vertrek uit Marokko – zie supra

Geen van de andere voorgelegde documenten, doen afbreuk aan de hiervoor gedane vaststellingen. Gezien betrokkene niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn, er onvoldoende werd aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine tot op het moment van de aanvraag financieel en/of materieel ten laste was van de referentiepersoon, blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat er reeds van in het land van herkomst of origine (en tot op heden) een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon.

Het gegeven dat betrokkene sedert 02.05.2022 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst.”

De verzoeker verwijt de gemachtigde alle voorgelegde documenten te hebben beoordeeld als op zichzelf staand in plaats van complementair, maar hij verduidelijkt niet welke documenten niet correct zouden zijn beoordeeld of op welke manier de bestreden beslissing anders zou zijn geweest als verweerder de voorgelegde documenten ‘complementair’ had beoordeeld.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat de verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van de formele motiveringsplicht, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 kan niet worden aangenomen.

3.2.4. Waar de verzoeker inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de motieven van de bestreden beslissing, voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidscontrole of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Ook het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het zorgvuldigheidsbeginsel, de materiële motiveringsplicht en het redelijkheidsbeginsel worden onderzocht in het licht van de artikelen 47/1, 2°, en 47/3 van de Vreemdelingenwet op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen.

Voor een citering van de (oud) artikelen 47/1, 2° en 47/3, van de Vreemdelingenwet kan worden verwezen naar wat hierboven onder punt 3.2.2. werd uiteengezet.

Uit de artikelen 47/1, 2° en 47/3, § 2, van de Vreemdelingenwet, zoals van toepassing ten tijde van de bestreden beslissing, volgt dat het bevoegde bestuur slechts kan overwegen om een verblijfsrecht als “*ander familielid*” te verlenen indien de aanvrager één van de twee volgende situaties aantoont:

- dat hij in het land van herkomst ten laste is van de burger van de Unie die hij wil begeleiden of bij wie hij zich wil voegen;

ofwel:

- dat hij in het land van herkomst deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie die hij wil begeleiden of bij wie hij zich wil voegen.

In de voorbereidende werken met betrekking tot de wet van 19 maart 2014 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, die de artikelen 47/1 tot en met 47/3 in de Vreemdelingenwet heeft ingevoegd, wordt het volgende gesteld:

“Artikelen 23 en 24

Dit artikel voegt in Titel II van de wet van 15 december 1980 een nieuw hoofdstuk in dat is gewijd aan het verblijf van de “andere” familieleden van een burger van de Unie, waarvan de binnenkomst en het verblijf door de lidstaten dienen te worden vergemakkelijkt, en dit krachtens artikel 3, paragraaf 2 van Richtlijn 2004/38/EG.

Er zijn drie categorieën van personen waarvan de binnenkomst en het verblijf volgens het nationale recht moet worden vergemakkelijkt. Het betreft:

- *de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft;*
- *de familieleden die niet zijn bedoeld in artikel 40bis van de wet van 15 december 1980, die, in het land van herkomst, ten laste zijn van of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;*
- *de familieleden die niet zijn bedoeld in artikel 40bis van de wet van 15 december 1980, voor wie de burger van de Unie dwingend en persoonlijk zorg moet dragen wegens ernstige gezondheidsproblemen.*

Over deze “andere” familieleden heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie, in zijn arrest Rahman van 5 september 2012, gezegd voor recht: “(...) de wetgever van de Unie heeft een onderscheid aangebracht tussen de familieleden van de burger van de Unie omschreven in artikel 2.2. van Richtlijn 2004/38, die, onder de voorwaarden vermeld in deze richtlijn, een recht van binnenkomst en verblijf genieten in het gastland van die burger, en de andere familieleden bedoeld in artikel 3.2., 1e lid, onder a), van dezelfde richtlijn, van wie de binnenkomst en het verblijf uitsluitend door deze lidstaat moeten worden vergemakkelijkt. (...) uit de indicatief presens “vergemakkelijkt” in dit artikel 3.2. blijkt dat deze bepaling de lidstaten een verplichting oplegt een zeker voordeel toe te kennen, in vergelijking met de aanvragen voor binnenkomst en verblijf van

andere onderdanen van derde landen, aan aanvragen ingediend door personen die een speciale band van afhankelijkheid hebben ten opzichte van een burger van de Unie. (...)

Artikel 25

Zodra het recht op binnenkomst en verblijf is toegekend aan de leden van de familie in ruime zin, vallen zij onder het werkingsgebied van de Richtlijn 2004/38/ EG en dient het geheel van de bepalingen van deze richtlijn, op hen toegepast worden. Bijgevolg krijgen zij, onder andere, een “verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie” en kunnen zij na vijf jaar verblijf op het grondgebied van het Rijk, een duurzaam verblijfsrecht verwerven (“kaart van duurzaam verblijf van een familielid van een burger van de Unie”).

Om die reden schrijft artikel 25 voor dat op de familieleden in ruime zin van een burger van de Unie de bepalingen van Hoofdstuk I van toepassing zijn, onder voorbehoud van de bijzondere bepalingen van Hoofdstuk I/I van Titel II.

Artikel 26

Artikel 26 van dit wetsontwerp, dat een nieuw artikel 47/3 invoegt in de wet van 15 december 1980, omschrijft de bewijzen die moeten worden geleverd door de familieleden in ruime zin van een burger van de Unie om de binnenkomst en het verblijf op het grondgebied van het Rijk te verkrijgen.

Het duurzaam karakter van de relatie mag met elk passend middel worden bewezen. De minister of zijn gemachtigde (de Dienst vreemdelingenzaken) moet bij de beoordeling van het duurzaam karakter van de relatie rekening houden met de intensiteit, de duur en de stabiliteit van de band tussen de partners.

Wat het karakter ten laste betreft, heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie een vaste rechtspraak ontwikkeld:

“De hoedanigheid van familielid ten laste (...) komt voort uit een feitelijke situatie — ondersteuning geboden door de werknemer — zonder dat het noodzakelijk is de redenen vast te stellen waarom op die ondersteuning een beroep wordt gedaan.” (Arrest “Lebon” van 18 juni 1987).

“(...) onder “te hunnen laste zijn” wordt verstaan het feit, voor het familielid van een gemeenschapsonderdaan gevestigd in een andere lidstaat in de zin van artikel 43 EG, de materiële steun van die onderdaan of diens echtgenoot nodig te hebben om te voorzien in zijn wezenlijke behoeften in de Staat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het ogenblik dat het aanvraagt zich bij deze onderdaan te voegen. (...) het bewijs van de noodzaak van materiële steun mag met elk geschikt middel worden geleverd, terwijl de enkele verbintenis ditzelfde familielid ten laste te nemen, uitgaande van de gemeenschapsonderdaan of zijn echtgenoot, niet kan worden beschouwd als een gegeven waarbij het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid van het familielid wordt vastgesteld.” (Arrest “Jia” van 9 januari 2007).

Bovendien moeten de documenten die het karakter ten laste of het feit deel uit te maken van het gezin bevestigen, krachtens het voorschrift van Richtlijn 2004/38/EG, uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst.

Echter, wanneer de overheden van het land van oorsprong of van herkomst niet dergelijke documenten uitreiken, kan de vreemdeling het bewijs van de tenlasteneming of van het feit tot het gezin te behoren, elk passend middel, aanbrengen.

De derde categorie van “andere” familieleden moet het bewijs leveren ernstige gezondheidsproblemen te hebben en ook bewijzen dat deze gezondheidsproblemen vereisen dat de burger van de Unie zorg moet dragen voor het lid van de familie in ruime zin.”

Met betrekking tot de interpretatie van het begrip “in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de Burger van de Unie” in artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet merkt de Raad dan ook op dat – hoewel de bewoordingen “in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin”, vermeld in artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet, niet geheel samenvallen met de bewoordingen van de richtlijn – dit artikel onbetwistbaar een omzetting vormt van artikel 3, lid 2, onder a), van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: de Burgerschapsrichtlijn) (zie memorie van toelichting bij het wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St. Kamer*, 2013-14, doc. nr. 53-3239/001, 20-21).

Artikel 3, lid 2, van de Burgerschapsrichtlijn luidt als volgt:

“2. Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:

a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;”

De lidstaten zijn ertoe gehouden hun nationale recht conform het Unierecht uit te leggen (zie HvJ 6 november 2003, C-101/01, Lindqvist, punt 87; HvJ 26 juni 2007, C-305/05, *Ordre des barreaux francophones et*

germanophone e.a., punt 28). Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie dient de nationale rechter bij de toepassing van het nationale recht dit zo veel mogelijk uit te leggen in het licht van de bewoordingen en het doel van de betrokken richtlijn teneinde het daarmee beoogde resultaat te bereiken en aldus te voldoen aan artikel 288, derde lid, van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna: het VWEU). Deze verplichting tot richtlijnconforme uitlegging is namelijk inherent aan het systeem van het VWEU, aangezien het de nationale rechter in staat stelt binnen het kader van zijn bevoegdheden de volle werking van het recht van de Unie te verzekeren bij de beslechting van de bij hem aanhangige geschillen (zie onder meer arresten van 5 oktober 2004, Pfeiffer e.a., C-397/01–C-403/01, Jurispr. blz. I-8835, punt 114; 23 april 2009, Angelidaki e.a., C-378/07–C-380/07, Jurispr. blz. I-3071, punten 197 en 198, en 19 januari 2010, Küçükdeveci, C-555/07, Jurispr. blz. I-365, punt 48; HvJ 13 november 1990, C-106/89, Marleasing, punt 8).

In het arrest *Rahman* (HvJ 5 september 2012, C-83/11) heeft het Hof van Justitie gesteld dat de Uniewetgever “een onderscheid (eigen onderlijning) heeft gemaakt tussen de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 omschreven familieleden van de burger van de Unie, die onder de in deze richtlijn gestelde voorwaarden een recht op binnenkomst en op verblijf in het gastland van de bedoelde burger hebben, en de in artikel 3, lid 2, eerste alinea, sub a, van deze richtlijn genoemde andere familieleden, wier binnenkomst en verblijf door die lidstaat alleen moeten worden vergemakkelijkt” (punt 19).

Het Hof van Justitie heeft voorts de volgende uitlegging gegeven:

“Hoewel artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 de lidstaten niet verplicht om een recht van binnenkomst en verblijf toe te kennen aan personen die ten laste van een burger van de Unie zijn de familieleden in de ruime zin zijn, legt deze bepaling, zoals blijkt uit het gebruik van de tegenwoordige tijd „vergemakkelijkt” in artikel 3, lid 2, de lidstaten evenwel een verplichting op om aanvragen die zijn ingediend door personen die een bijzondere relatie van afhankelijkheid met een burger van de Unie hebben, gunstiger te behandelen dan aanvragen tot binnenkomst en verblijf van andere staatsburgers van derde landen.

Om deze verplichting na te komen, moeten de lidstaten volgens artikel 3, lid 2, tweede alinea, van richtlijn 2004/38 voor de in lid 2, eerste alinea, genoemde personen voorzien in de mogelijkheid om een beslissing aangaande hun aanvraag te verkrijgen die op een nauwkeurig onderzoek van hun persoonlijke situatie is gebaseerd en, in geval van weigering, is gemotiveerd.

In het kader van dit onderzoek van de persoonlijke situatie van de aanvrager, moet de bevoegde autoriteit, zoals uit punt 6 van de considerans van richtlijn 2004/38 volgt, rekening houden met de verschillende omstandigheden die naargelang het geval relevant kunnen zijn, zoals de mate van financiële of lichamelijke afhankelijkheid en de graad van verwantschap tussen het familielid en de burger van de Unie die hij wenst te begeleiden of bij wie hij zich wenst te voegen.

Gelet op het ontbreken van nadere bepalingen in richtlijn 2004/38 en op het gebruik van de woorden „overeenkomstig zijn nationaal recht” in artikel 3, lid 2, van deze richtlijn, moet worden vastgesteld dat iedere lidstaat over een ruime beoordelingsmarge beschikt wat de in aanmerking te nemen omstandigheden betreft. Het gastland moet er evenwel over waken dat zijn wetgeving voorwaarden bevat die verenigbaar zijn met de gebruikelijke betekenis van het woord „vergemakkelijkt” en van de bewoordingen die betrekking hebben op afhankelijkheid als bedoeld in artikel 3, lid 2, en die deze bepaling niet van haar nuttig effect beroven.” (HvJ 5 september 2012, C-83/11, *Rahman*, nrs. 21-24).

En:

“Wat het tijdstip betreft waarop de aanvrager zich in een situatie van afhankelijkheid moet bevinden om als „ten laste” in de zin van artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 te worden beschouwd, zij erop gewezen dat deze bepaling tot doel heeft, zoals uit punt 6 van de considerans van de richtlijn volgt, „de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven” door de binnenkomst en het verblijf te vergemakkelijken van personen die niet onder de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 gegeven definitie van familielid van een burger van de Unie vallen, maar niettemin nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie hebben wegens bijzondere feitelijke omstandigheden, zoals financiële afhankelijkheid, het behoren tot het huishouden of ernstige gezondheidsredenen.

Dergelijke banden kunnen ook bestaan zonder dat het familielid van de burger van de Unie in dezelfde staat als die burger heeft verbleven of ten laste van laatstgenoemde is geweest kort voordat of op het ogenblik dat deze zich in het gastland vestigde. De situatie van afhankelijkheid moet daarentegen wel bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is.

In het hoofdgeding staat het aan de verwijzende rechter, op basis van bovengenoemde uitleggingsgegevens, na te gaan of verweerders in het hoofdgeding in hun land van herkomst, Bangladesh, ten laste waren van de burger van de Unie, M. Rahman, op het ogenblik dat zij hebben verzocht om zich in het Verenigd Koninkrijk bij haar te voegen. Alleen wanneer zij overeenkomstig artikel 10, lid 2, van richtlijn 2004/38 het bewijs van deze afhankelijkheid in het land van herkomst kunnen leveren, moet het gastland hun binnenkomst en hun verblijf vergemakkelijken overeenkomstig artikel 3, lid 2, van deze richtlijn, als uitgelegd in de punten 22 tot en met 25 van het onderhavige arrest.

Gelet op een en ander, moet op de derde en de vierde vraag worden geantwoord dat, als voorwaarde om binnen de in artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 bedoelde categorie van familieleden „ten laste” van een burger van de Unie te vallen, geldt dat de situatie van afhankelijkheid van de aanvrager in het land van herkomst van het betrokken familielid bestaat, althans op het ogenblik waarop hij verzoekt zich te mogen voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is.” (HvJ 5 september 2012, C-83/11, Rahman, nrs. 32-35).

Aldus moet onder meer rekening worden gehouden met de mate van afhankelijkheid die reeds in het land van herkomst bestond ten opzichte van de burger van de Unie bij wie de derdelander zich wenst te voegen. Er moet sprake zijn van een situatie van afhankelijkheid die reëel en duurzaam is en niet slechts is voorgewend met het oog op de binnenkomst en het verblijf in het gastland (HvJ 5 september 2012, C-83/11, Rahman, punt 38). Het begrip “ten laste” in artikel 3, lid 2, a), van de Burgerschapsrichtlijn kan op eenzelfde manier worden uitgelegd als het begrip “ten laste”, zoals in artikel 2, lid 2, c) en d), van de Burgerschapsrichtlijn (zie conclusie advocaat-generaal Y. Bot van 27 maart 2012 in de zaak C-83/11 voor het Hof van Justitie van de Europese Unie, randnummers 95 en 98 en RvS 3 7 juni 2014, nr. 10.539 (c)). Er kan dan ook naar analogie worden verwezen naar de interpretatie die aan dit begrip werd gegeven door het Hof van Justitie in het arrest *Jia* (HvJ 9 januari 2007, C-1/05, *Jia* t. Migrationsverket). Deze invulling van het begrip “ten laste” werd specifiek voor descendenten van 21 jaar en ouder bevestigd in het arrest *Reyes* van het Hof van Justitie (HvJ 16 januari 2014, C-423/12, *Flora May Reyes* t. Zweden), waarin overigens verwezen wordt naar het arrest *Jia*:

*“21. Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest *Jia*, reeds aangehaald, punt 35).*

*22. Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in de het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest *Jia*, reeds aangehaald, punt 37).*

*23. Daarentegen hoeft niet te worden bepaald waarom er sprake is van afhankelijkheid en dus waarom een beroep wordt gedaan op die ondersteuning. Deze uitlegging vloeit logischerwijs voort uit met name het beginsel dat de bepalingen waarin, zoals in richtlijn 2004/38, het vrije verkeer van de burgers van de Unie – een van de grondslagen van de Unie – verankerd ligt, ruim moeten worden uitgelegd (zie in die zin arrest *Jia*, reeds aangehaald, punt 36 en aldaar aangehaalde rechtspraak).*

24. Het feit dat een burger van de Unie, in omstandigheden als die van het hoofdgeding, over een lange periode regelmatig een som geld betaalt aan die bloedverwant in neergaande lijn, die voor hem noodzakelijk is om in zijn basisbehoeften te voorzien in zijn land van herkomst, kan aantonen dat er sprake is van een situatie van reële afhankelijkheid van die bloedverwant ten opzichte van die burger.”

Het is in die optiek dan ook wettig en gerechtvaardigd van de gemachtigde om de vereiste van het “ten laste zijn” van de referentiepersoon mede af te toetsen aan de concrete vermogenssituatie van de verzoeker in het land van het herkomst en aan het bedrag en de frequentie van de overgemaakte geldelijke middelen. Een financiële ondersteuning van een burger van de Unie aan een ander familielid in het land van herkomst heeft immers niet noodzakelijkerwijze betrekking op het verstrekken van de nodige financiële middelen opdat dat familielid in het land van herkomst zou kunnen voorzien in diens basisbehoeften. Zo kan ook uit welwillendheid aan een familielid, dat in diens land van herkomst wel zelf over de financiële middelen beschikt om te voorzien in zijn basisbehoeften, geldelijke giften worden overgemaakt voor uitgaven die niet noodzakelijk zijn. De afhankelijkheid van de burger van de Unie moet met name gaan om een reële situatie waarbij het familielid werkelijk afhankelijk is van de (financiële) ondersteuning van de burger van de Unie om in het land van herkomst te kunnen voldoen aan de elementaire kosten voor het levensonderhoud. Aangezien de situatie van afhankelijkheid duurzaam dient te zijn, moet het overmaken van de geldelijke middelen gedurende langere tijd en met een zekere regelmaat hebben plaats gevonden.

De Raad benadrukt dat de thans bestreden beslissing het resultaat is van een aanvraag tot gezinshereniging en dat overeenkomstig artikel 47/3, §2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet de bewijslast op de schouders van de aanvrager rust. In die zin komt het de verzoeker toe om zijn aanvraag te stofferen met alle bewijselementen die naar zijn mening de aanspraken die hij meent te kunnen maken ondersteunen. De verzoeker is vrij om de situatie van afhankelijkheid in het land van herkomst aan te tonen met elk passend middel (cf. artikel 47/3, §2, tweede lid, van de Vreemdelingenwet). Het gegeven dat een bewijs van het ontbreken van inkomsten moeilijker - doch zeker niet onmogelijk - te verkrijgen is, doet geen afbreuk aan het gegeven dat de bewijslast met betrekking tot het *“ten laste zijn”* door artikel 47/3, §2, van de Vreemdelingenwet op duidelijke wijze is opgelegd aan de aanvrager en dus aan de verzoeker. Zoals hoger gesteld, is het legitiem en redelijk om het *“ten laste zijn”* in het land van herkomst mede af te meten aan de behoefte of de onvermogenheid van de verzoeker in het land van herkomst, zodat de ruime beoordelingsmarge waarover de verweerder beschikt het toelaat om ook een bewijs van deze staat van behoefte of onvermogen te verwachten en dit in het kader van de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk en duurzaam was aangewezen op de (financiële) ondersteuning van de referentiepersoon om in zijn basisbehoeften te kunnen voorzien.

In verband met het tweede toepassingsgeval inzake het ‘deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie’, zoals voorzien in (oud) artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet, dient te worden verwezen naar de uitlegging van het Hof van Justitie in een arrest van 15 september 2022, in de zaak SRS en AA, C-22/21. Het Hof stelde als volgt:

“19 Aangezien deze bepaling nergens uitdrukkelijk naar het recht van de lidstaten verwijst voor een definitie van het begrip „andere familieleden die inwonen bij de burger van de Unie”, vereisen de eenvormige toepassing van het Unierecht en het gelijkheidsbeginsel dat die bepaling normaliter in de gehele Unie autonoom en uniform wordt uitgelegd, waarbij niet alleen rekening moet worden gehouden met de gebruikelijke betekenis van de bewoordingen ervan, maar ook met de context ervan en met de doelstellingen van de regeling waarvan zij deel uitmaakt [zie in die zin arresten van 21 december 2011, Ziolkowski en Szeja, C-424/10 en C-425/10, EU:C:2011:866, punt 32; 26 maart 2019, SM (Onder Algerijnse kafala geplaatst kind), C-129/18, EU:C:2019:248, punt 50, en 24 februari 2022, A e.a. (Fractieverzekeringsovereenkomsten), C-143/20 en C-213/20, EU:C:2022:118, punt 68].

20 Bij de letterlijke uitlegging van artikel 3, lid 2, eerste alinea, onder a), van richtlijn 2004/38 zij er eerst en vooral aan herinnerd dat volgens vaste rechtspraak de in een van de taalversies van een Unierechtelijke bepaling gebruikte formulering niet als enige grondslag voor de uitlegging van die bepaling kan dienen of voorrang kan hebben boven de andere taalversies. De noodzaak om elke bepaling van Unierecht op eenvormige wijze uit te leggen en toe te passen sluit uit dat slechts één taalversie in de beschouwing wordt betrokken, maar vereist veeleer dat bij de uitlegging ervan wordt gelet op de algemene opzet en de doelstelling van de regeling waarvan zij een onderdeel vormt (zie in die zin arresten van 27 oktober 1977, Bouchereau, 30/77, EU:C:1977:172, punt 14, en 25 februari 2021, Bartosch Airport Supply Services, C-772/19, EU:C:2021:141, punt 26).

21 In casu kunnen de bewoordingen van bepaalde taalversies van artikel 3, lid 2, eerste alinea, onder a), van richtlijn 2004/38, zoals de Spaanse („viva con”), de Italiaanse („convive”) en de Nederlandse („inwonen”), worden uitgelegd alsof wordt gedoeld op het eenvoudigweg samenleven onder hetzelfde dak. In andere taalversies van deze bepaling wordt evenwel naar het huishouden verwezen en naar het geheel van activiteiten en aangelegenheden dat samengaat met het samenleven als familie binnen hetzelfde gezin, wat verder gaat dan het simpelweg delen van een woning of het tijdelijk samenwonen om louter praktische redenen. Dit is onder meer het geval bij de Tsjechische taalversie van die bepaling („domácnost”), de Duitse („häusliche Gemeinschaft”), de Estse („leibkond”), de Engelse („household”), de Franse („ménage”), de Hongaarse („háztartás”), de Portugese („comunhão de habitação”), de Slowaakse („domácnost”) en de Finse („samassa taloudessa”).

22 Voorts moet worden opgemerkt dat nergens uit de bewoordingen van artikel 3, lid 2, eerste alinea, onder a), van richtlijn 2004/38 kan worden afgeleid dat bij de uitlegging van deze bepaling het begrip „hoofd van de huishouding” moet worden gehanteerd. Zoals de advocaat-generaal in punt 34 van zijn conclusie heeft verduidelijkt, zou dat er in de praktijk immers op neerkomen dat een criterium wordt toegevoegd waarin de tekst van die bepaling niet voorziet.

23 De letterlijke uitlegging van artikel 3, lid 2, eerste alinea, onder a), van richtlijn 2004/38 volgens welke het „andere familielid” in de zin van deze bepaling een band met de betrokken Unieburger moet hebben die verder gaat dan simpelweg samenwonen om louter praktische redenen, wordt bevestigd door de context van deze bepaling. De twee andere hypothesen in deze bepaling, gelezen in het licht van overweging 6 van de richtlijn, doelen immers op situaties waarin het „andere familielid” afhankelijk is van de Unieburger. In de eerste hypothese, namelijk die waarin het andere familielid ten laste is van de Unieburger, gaat het om financiële afhankelijkheid. De tweede hypothese, te weten die waarin het „andere familielid” om ernstige

gezondheidsredenen persoonlijke verzorging door de Unieburger heeft, betreft uitdrukkelijk een situatie van lichamelijke afhankelijkheid. In deze context moet de in het hoofdgeding aan de orde zijnde hypothese, namelijk die waarin het andere familielid inwoont bij de Unieburger, in die zin worden begrepen dat ook daarmee wordt bedoeld op een situatie van afhankelijkheid, die in dat geval gebaseerd is op de hechte en duurzame band tussen beiden.

24 Deze uitlegging vindt tevens steun in de doelstelling van artikel 3, lid 2, eerste alinea, onder a), van richtlijn 2004/38, gelezen in het licht van overweging 6, waarin wordt gepreciseerd dat deze richtlijn tot doel heeft „de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven”, door de binnenkomst en het verblijf te vergemakkelijken van personen die weliswaar niet onder een van de in artikel 2, punt 2, van deze richtlijn genoemde categorieën van „familielid” van een Unieburger vallen, maar niettemin nauwe en duurzame familiebanden met die burger hebben wegens bijzondere feitelijke omstandigheden [zie in die zin arresten van 5 september 2012, Rahman e.a., C-83/11, EU:C:2012:519, punt 32, en 26 maart 2019, SM (Onder Algerijnse kafala geplaatst kind), C-129/18, EU:C:2019:248, punt 60].

25 Anders dan de familieleden van de Unieburger die in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 worden gedefinieerd, hebben de „andere familieleden” van deze burger in de zin van artikel 3, lid 2, eerste alinea, onder a), ervan geen recht op binnenkomst en verblijf in het gastland van die burger maar de mogelijkheid om een dergelijk recht te verwerven, zoals in overweging 6 ervan staat aangegeven, „rekening houdend met hun relatie met de burger van de Unie of andere omstandigheden, zoals het feit dat zij van deze financieel of lichamenlijk afhankelijk zijn”. Daartoe genieten deze „andere familieleden” krachtens artikel 3, lid 2, tweede alinea, van dezelfde richtlijn garanties van procedurele aard, namelijk de mogelijkheid om een beslissing aangaande hun aanvraag tot binnenkomst en tot verblijf te verkrijgen die op een nauwkeurig onderzoek van hun persoonlijke situatie moet zijn gebaseerd, die rekening moet houden met alle bijzondere omstandigheden daarvan en die, in geval van weigering, moet worden gemotiveerd [zie in die zin arresten van 5 september 2012, Rahman e.a., C-83/11, EU:C:2012:519, punten 19-22, en 26 maart 2019, SM (Onder Algerijnse kafala geplaatst kind), C-129/18, EU:C:2019:248, punt 62].

26 Bijgevolg moet een „ander familielid”, om te kunnen worden beschouwd als inwonend in de zin van artikel 3, lid 2, eerste alinea, onder a), van richtlijn 2004/38 bij een Unieburger die in het gastland een verblijfsrecht geniet, het bewijs leveren dat hij met die burger een nauwe en duurzame persoonlijke band heeft waaruit blijkt dat er een reële situatie van afhankelijkheid tussen beiden bestaat en dat zij een huishouden delen dat niet is voorgewend met het oog op de binnenkomst en het verblijf in die lidstaat (zie in die zin arrest van 5 september 2012, Rahman e.a., C-83/11, EU:C:2012:519, punt 38).

27 Bij de vraag of er sprake is van een dergelijke band is de graad van verwantschap tussen de Unieburger en het andere familielid in kwestie duidelijk een element waar rekening mee moet worden gehouden. Zoals de advocaat-generaal in de punten 40 en 41 van zijn conclusie in wezen heeft aangegeven, moet naargelang de omstandigheden van de zaak niettemin ook worden gekeken naar de hechtheid van de betrokken familierelatie en naar de reciprociteit en de intensiteit van de band. Die band moet van dien aard zijn dat indien het andere familielid in het gastland niet zou kunnen inwonen bij de Unieburger, minstens één van beiden daaronder zou lijden.

28 Het kan evenwel niet worden vereist dat die band zodanig is dat de Unieburger zijn vrijheid van verkeer niet zou uitoefenen indien het andere familielid hem in het gastland niet zou kunnen vergezellen of zich bij hem zou kunnen voegen. Een dergelijk vereiste zou er immers op neerkomen dat het „andere familielid” in de zin van artikel 3, lid 2, eerste alinea, onder a), van richtlijn 2004/38 zou worden gelijkgesteld met de familieleden die uitdrukkelijk worden genoemd in artikel 2, punt 2, van deze richtlijn.

29 Ook belangrijk bij de vraag of er sprake is van een duurzame persoonlijke band is de duur van het samenleven van de Unieburger en het andere familielid. Die duur moet kunnen worden bepaald los van de datum waarop het statuut van Unieburger is verkregen. Uit artikel 3, lid 2, eerste alinea, onder a), van richtlijn 2004/38, uitgelegd in het licht van overweging 6 ervan, blijkt namelijk dat bij de beoordeling van de duurzaamheid van de persoonlijke band tussen beiden niet alleen rekening moet worden gehouden met de periode ná de verwerving van dat statuut maar ook met de periode daarvóór.

30 Bijgevolg dient op de gestelde vragen te worden geantwoord dat artikel 3, lid 2, eerste alinea, onder a), van richtlijn 2004/38 aldus moet worden uitgelegd dat het begrip „andere familieleden die inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet” in deze bepaling slaat op personen die met deze burger een relatie van afhankelijkheid hebben die gebaseerd is op een nauwe, duurzame persoonlijke band die is ontstaan in hetzelfde huishouden en in het kader van een gemeenschappelijk huiselijk leven dat verder gaat dan eenvoudigweg tijdelijk samenwonen om louter praktische redenen.”

3.2.5. De verzoeker voert aan dat de referentiepersoon en hijzelf aanvankelijk samenwoonden in Marokko, vervolgens naar Spanje verhuisden en dan naar België. De verzoeker laat gelden dat de referentiepersoon

hem niet kon achterlaten in Spanje en hij zijn verhuis naar België alleen kon realiseren indien de verzoeker hem kwam vergezellen.

In de bestreden beslissing motiveert de gemachtigde als volgt omtrent de voorwaarde van het 'deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie', zoals voorzien in (oud) artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet:

“- Certificat administratif dd. 23.06.2022 waaruit moet blijken dat betrokkenen samen hebben gewoond op het adres 'H. A. M. A. (...)'. Dit attest toont louter aan dat dat betrokkene en de referentiepersoon ooit hetzelfde adres hebben gedeeld voor het vertrek van de referentiepersoon naar Spanje. Dit toont echter niet aan dat betrokkene deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon voor zijn komst naar België. Betrokkene behoort niet tot het kerngezin van de referentiepersoon. Voor zover deze samenwoning dient aanvaard te worden als begin van bewijs, dient opgemerkt te worden dat, om toepassing te kunnen genieten van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980, het wel degelijk de bedoeling is dat de gezamenlijke vestiging in het land van herkomst of origine de aanvraag gezinshereniging direct voorafgaat. Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dat de referentiepersoon reeds sedert 2020 in België woonachtig is en dat betrokkene kennelijk slechts in mei 2022 in België is. Het gegeven dat betrokkene in België gezamenlijk gevestigd is met de referentiepersoon op hetzelfde adres doet aan de genoemde bevinding geen afbreuk. Onafgezien dat betrokkene en referentiepersoon dus op hetzelfde adres gedomicilieerd waren in Marokko, is het onduidelijk hoelang zij op hetzelfde adres verbleven en of de aangehaalde samenwoning afdoende recent is om aanvaard te kunnen worden in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging gezien het duidelijk is dat referentiepersoon Marokko reeds geruime tijd heeft verlaten. Er liggen bij huidige aanvraag geen documenten voor ter staving van een eventuele samenwoning van in een andere lidstaat van de Schengenzone direct voorafgaand aan de komst naar België en de (eerste) aanvraag gezinshereniging. Derhalve wordt bij huidige aanvraag gezinshereniging niet afdoende aangetoond dat betrokkene deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon van in het land van herkomst.”

Thans houdt de verzoeker voor dat hij net als de referentiepersoon naar Spanje verhuisde. De verzoeker betwist evenwel niet op concrete wijze dat “(e)r (...) bij huidige aanvraag geen documenten voor(liggen) ter staving van een eventuele samenwoning van in een andere lidstaat van de Schengenzone direct voorafgaand aan de komst naar België en de (eerste) aanvraag gezinshereniging.” De verzoeker laat ook na te verduidelijken uit welk door hem voorgelegd stuk zou kunnen blijken dat hij überhaupt nog in Spanje zou hebben gewoond, laat staan hebben samengewoond met de referentiepersoon. Wanneer de referentiepersoon voorafgaand aan zijn komst naar België nog in Spanje heeft gewoond, komt het de verzoeker wel degelijk toe om aan te tonen dat hij in Spanje deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, wanneer hij een verblijf in toepassing van (oud) artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet als deel uitmakend van het gezin van de referentiepersoon beoogt. Het blijkt niet dat de verzoeker een dergelijk bewijs heeft aangebracht ter ondersteuning van zijn aanvraag. De Raad stelt ten overvloede vast dat de verzoeker blijkens het administratief dossier wel bewijzen van geldtransfers heeft voorgelegd op datum van 11 september 2020, 12 augustus 2020, 2 juli 2020, 5 juni 2020, 9 april 2020, 4 maart 2020, 5 februari 2020 en 5 november 2019, waarbij als domicilie voor de referentiepersoon Spanje wordt vermeld en de verzoeker de bestemming van deze geldtransfers is en voor hem als domicilie Nador (Marokko) wordt vermeld. Tevens heeft de verzoeker stukken afkomstig van Western Union voorgelegd “*Pour recevoir de l'argent-Copie client*” waaruit telkens blijkt dat hij geld ontvangt van de referentiepersoon dat hij in Nador ophaalt en waarbij het geld op 1 mei 2020, 6 januari 2020, 2 november 2020 en 1 oktober 2020 werd overgemaakt vanuit Spanje en op 2 maart 2022, 1 februari 2022, 7 december 2021, 3 november 2021, 2 oktober 2021, 8 september 2021, 10 augustus 2021, 2 juli 2021, 9 juni 2021, 1 mei 2021, 7 april 2021, 5 maart 2021, 1 februari 2021, 2 januari 2021 en 2 december 2020, vanuit België. Deze stukken lijken net te bevestigen dat de verzoeker tijdens het verblijf van de referentiepersoon in Spanje in Marokko verbleef. Door louter te beweren dat hij in Spanje met de referentiepersoon heeft samengewoond, een bewering die bovendien niet strookt met de bij de aanvraag voorgelegde stukken, toont de verzoeker niet aan dat de gemachtigde op grond van onjuiste feitelijke gegevens concludeerde dat “*bij huidige aanvraag gezinshereniging niet afdoende (wordt) aangetoond dat betrokkene deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon van in het land van herkomst.*”

3.2.6. De verzoeker betoogt voorts dat hij wel degelijk bewijzen van geldstortingen heeft meegedeeld om aan te tonen dat hij afhankelijk was van de referentiepersoon. Deze kritiek heeft betrekking op het eerste toepassingsgeval van (oud) artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissing wordt hieromtrent als volgt gemotiveerd:

“- Verzendbewijzen van de referentiepersoon naar betrokkene (+ niet leesbare kopies): betrokkene toont geenszins aan dat hij onvermogen was in het land van herkomst. Een ondersteuning van een burger van de Unie aan een ander familielid in het land van herkomst heeft niet noodzakelijkerwijze betrekking op het verstrekken van de nodige middelen opdat dat familielid in het land van herkomst zou kunnen voorzien in

diens basisbehoeften. Zo kan uit welwillendheid aan een familielid, dat in diens land van herkomst wel zelf over de (financiële) middelen beschikt om te voorzien in zijn basisbehoeften, giften worden overgemaakt. Er kan bijgevolg niet worden vastgesteld dat betrokkene werkelijk aangewezen en afhankelijk was van die bedragen om haar basisbehoeften in het land van herkomst of origine te dekken.”

Uit een lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde erkent dat de verzoeker verzendbewijzen van de referentiepersoon naar de verzoeker heeft voorgelegd.

Deze documenten worden evenwel niet aanvaard als een afdoende bewijs van het ten laste zijn van de verzoeker ten aanzien van de referentiepersoon omdat de verzoeker *“geenszins aan(toont) dat hij onvermogen was in het land van herkomst. Een ondersteuning van een burger van de Unie aan een ander familielid in het land van herkomst heeft niet noodzakelijkerwijze betrekking op het verstrekken van de nodige middelen opdat dat familielid in het land van herkomst zou kunnen voorzien in diens basisbehoeften. Zo kan uit welwillendheid aan een familielid, dat in diens land van herkomst wel zelf over de (financiële) middelen beschikt om te voorzien in zijn basisbehoeften, giften worden overgemaakt. Er kan bijgevolg niet worden vastgesteld dat betrokkene werkelijk aangewezen en afhankelijk was van die bedragen om haar basisbehoeften in het land van herkomst of origine te dekken.”* Deze motivering is conform het rechtstheoretisch kader dat hierboven werd geschetst. Het is legitiem en redelijk om het *“ten laste zijn”* in het land van herkomst mede af te meten aan de behoefte of de onvermogenheid van de verzoeker in het land van herkomst, zodat de ruime beoordelingsmarge waarover de verweerder beschikt het toelaat om ook een bewijs van deze staat van behoefte of onvermogen te verwachten en dit in het kader van de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk en duurzaam was aangewezen op de (financiële) ondersteuning van de referentiepersoon om in zijn basisbehoeften te kunnen voorzien. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde oordeelt dat de verzoeker niet afdoende zijn onvermogenheid in het land van herkomst aantoonde, en uit wat hierna volgt blijkt dat de verzoeker er niet in slaagt om de concrete vaststellingen dienaangaande in de bestreden beslissing te weerleggen.

De verzoeker viseert tevens het volgende motief uit de bestreden beslissing:

“- Attestation de non inscription aux registres fonciers dd. 14.06.2022 waaruit zou moeten blijken dat betrokkene niet geregistreerd staat als zijnde eigenaar van een onroerend goed. Echter dateert dit attest van na het vertrek van betrokkene uit het land van herkomst en heeft bijgevolg geen betrekking op de situatie na het vertrek van betrokkene uit Marokko. Dit attest is dan ook niet relevant in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging, en kan niet mee in overweging genomen worden bij de beoordeling van het aangehaalde onvermogen van betrokkene.”

Hij brengt hier tegenin dat dit attest wel degelijk een beeld geeft van zijn (onver)vermogen, ook al heeft dit attest betrekking op de periode van na zijn vertrek uit Marokko. De verzoeker benadrukt dat een vertrek uit Marokko niet uitsluit dat men in Marokko nog steeds onroerend goed kan bezitten. De verzoeker betoogt dat dit stuk door de gemachtigde manifest foutief werd beoordeeld.

In se kan de verzoeker worden gevolgd waar hij stelt dat een verhuis naar het buitenland niet impliceert dat men in het land van herkomst geen onroerend goed meer kan bezitten. Evenwel verliest de verzoeker uit het oog dat hij, om in aanmerking te kunnen komen voor een verblijf als ander familielid ten laste van de Unieburger (cf. oud artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet), dient aan te tonen dat hij reeds afhankelijk was van de referentiepersoon van in het land van herkomst. In die zin maakt de verzoeker dan ook niet aannemelijk dat de gemachtigde op foutieve of kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat het “Attestation de non inscription aux registres fonciers dd. 14.06.2022” niet relevant is in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging omdat het betrekking heeft op zijn vermogenssituatie na zijn vertrek uit het land van herkomst, Marokko. Het kwam de verzoeker wel degelijk toe om aan te tonen dat hij in het land van herkomst en dus voorafgaand aan zijn komst naar België onvermogen was en aangewezen was op de steun van de referentiepersoon.

De verzoeker legde ook nog een ander attest voor bij zijn aanvraag, waaromtrent als volgt wordt geoordeeld:

“- Attestation de Non - Imposition a la TH - TSC n°.../2022 dd. 07.06.2022 op naam van betrokkene, verklarende dat de betrokkene niet onderhevig is aan belastingen onroerende voorheffing, noch gemeenschapsbelastingen op het grondgebied Marokko. Het attest vermeldt expliciet dat het werd opgesteld op verklaring (lees: op erewoord) van betrokkene. Bovendien dateert dit attest ook van na het vertrek van betrokkene uit het land van herkomst en heeft bijgevolg ook betrekking op de situatie na het vertrek van betrokkene. Bijgevolg is dit attest evenmin relevant in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.”

De verzoeker brengt een analoge redenering aan het voorgaande betoog naar voor met betrekking tot het attest *“Attestation de non inscription aux registres fonciers dd. 14.06.2022”*. Hij benadrukt dat dit attest wel

een beeld geeft van zijn onvermogen nu het betalen van onroerende voorheffing niet afhankelijk is van de woonplaats of de verblijfplaats van de belastingplichtige. Ook bij de beoordeling van dit attest ging de gemachtigde volgens de verzoeker te kort door de bocht en kwam hij tot een foutief besluit.

In eerste instantie betwist de verzoeker echter niet dat het *“Attestation de Non - Impostion a la TH - TSC n°.../2022 dd. 07.06.2022”* werd opgesteld op basis van een verklaring van de verzoeker. Evenmin betwist hij dat dit attest dateert van na zijn vertrek uit Marokko. Evenwel diende de verzoeker, wanneer hij een verblijf als ander familielid ten laste van de Unieburger aanvraagt (cf. oud artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet), aan te tonen dat hij reeds afhankelijk was van de referentiepersoon van in het land van herkomst. Nergens uit blijkt dat het voormelde attest betrekking heeft op een situatie in het verleden en voorafgaand aan verzoekers komst naar België. De verzoeker toont dan ook niet aan dat de gemachtigde op foutieve of kennelijk onredelijke wijze oordeelde dat het voormelde attest evenmin relevant is in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.

Verder citeert de verzoeker wel de motieven van de bestreden beslissing, maar laat hij vervolgens na om op concrete wijze iets in te brengen tegen de volgende vaststellingen:

“- Attestation de revenu N° .../2022 dd. 23.06.2022 waaruit moet blijken dat betrokkene geen belastingplichtige inkomsten ten opzichte van de algemene belastingdienst heeft voor het jaar 2022. Dit document werd opgesteld toen betrokkene reeds in België verbleef. Het attest is dan ook niet meer relevant. Het kan dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs van onvermogen, het spreekt bovendien ook enkel over het jaar 2022 en zegt verder niets over voorgaande jaren.”

Dit motief houdt dan ook stand.

Gelet op het voorgaande maakt de verzoeker niet aannemelijk dat in de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens wordt vastgesteld: *“(u)it het geheel van de voorgelegde documenten blijkt niet afdoende dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon”*.

3.2.7. Met betrekking tot de bevelscomponent van de bestreden beslissing stelt de verzoeker dat deze component vernietigd dient te worden omdat die verbonden is aan de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, die volgens hem ook vernietigd zou moeten worden. De verzoeker kan hierbij niet worden gevolgd aangezien hij, zoals is gebleken uit wat voorafgaat, geen gegrond middel heeft aangevoerd tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

Verder betoogt de verzoeker dat er in zijn hoofd geen enkele risico op onderduiken kan worden weerhouden, wat hij met een aantal argumenten nog verder tracht te onderbouwen.

Uit de bestreden beslissing blijkt evenwel niet dat er in hoofd van de verzoeker een risico op onderduiken wordt vastgesteld. Integendeel, er wordt de verzoeker een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten in toepassing van artikel 7, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet omdat het *“legaal verblijf in België is verstreken”*, waarbij aan de verzoeker een termijn van 30 dagen voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan. Verzoekers kritiek is dan ook ongegrond.

De verzoeker leest in de bestreden beslissing dat bepaalde elementen en bewijzen ontbreken in het dossier en bepaalde voorwaarden voor gezinshereniging niet afdoende werden bewezen. De verzoeker meent dat dit hem niet ten kwade kan worden geduid nu hem nooit de juiste informatie werd gevraagd.

Uit de voorliggende stukken blijkt dat evenwel dat de verzoeker op 2 mei 2022 een aanvraag indiende voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, dit als ander familielid – ten laste of deel uitmakend van het gezin van A.O.A., die de Spaanse nationaliteit heeft. Overeenkomstig artikel 47/3, §2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet rust de bewijslast op de schouders van de verzoeker (zie ook hoger). In die zin komt het de verzoeker toe om zijn aanvraag te stofferen met alle bewijselementen die naar zijn mening de aanspraken die hij meent te kunnen maken ondersteunen. Daarenboven werd de verzoeker op 2 mei 2022 in het bezit gesteld van een bijlage 19ter en werd hem onder meer gevraagd om binnen de drie maanden een bewijs van het ten laste zijn voor te leggen. De verzoeker draagt bijgevolg wel degelijk de verantwoordelijkheid voor het ontbreken van de nodige bewijzen van het *“ten laste”* zijn of het *“deel uitmaken van het gezin”* van de referentiepersoon.

3.2.8. De verzoeker beroept zich, wat het bevel om het grondgebied te verlaten betreft, tevens op een schending van artikel 8 van het EVRM, dat luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Het waarborgen van het recht op respect voor familie- en gezinsleven veronderstelt uiteraard in de eerste plaats het bestaan van een familie- en gezinsleven, dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

De verzoeker verwijst in zijn enig middel vaagweg naar zijn privéleven en naar het gegeven dat hij samenwoont met de referentiepersoon van wie hij stelt afhankelijk te zijn gelet op de samenwoning en de financiële afhankelijkheid. De verzoeker benadrukt dat hij tijdens de procedure in toepassing van het toen geldende artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet op legale wijze op het grondgebied heeft verbleven, en stelt dat hij in deze periodes van legaal verblijf zijn privé- en professionele leven in België heeft uitgebouwd en ook banden met familieleden, vrienden en kennissen heeft opgebouwd.

Artikel 8 van het EVRM verhindert op zich niet dat de Staat voorwaarden kan vastleggen voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is immers niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100).

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

Om na te gaan of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet een onderzoek worden gevoerd in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf.

In casu werd de verzoeker nooit gemachtigd of gerechtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden in België. Het betreft dan ook duidelijk de situatie van een vreemdeling die voor de eerste keer om toelating tot verblijf verzoekt, zodat de bestreden beslissing op zich geen inmenging in enig privé- of familieleven vormt en er dus geen onderzoek moet worden gevoerd overeenkomstig het tweede lid van artikel 8 van het EVRM.

Wel dient er volgens het EHRM te worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Belgische staat om het recht op een familie- en gezinsleven hier ten lande te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106).

Het EHRM stelde ook reeds dat staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM 9 oktober 2012, nr. 3391/12, Djokaba Lambi vs. Nederland, par. 81; en EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, par. 101).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op

de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te voeren van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verweerder alle relevante feiten en omstandigheden in zijn belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verweerder zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het privé- en/of familie- en gezinsleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Daar de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking heeft op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94), valt de relatie met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 13 februari 2001, nr. 47160/99, Ezzouhdi v. Frankrijk, par. 34; EHRM 3 juli 2001, nr. 47390/99, Javeed v. Nederland). Bijkomende elementen die in overweging kunnen worden genomen, betreffen onder meer een financiële of materiële afhankelijkheid, een lichamelijke, psychische of medische afhankelijkheid, waarbij tevens de mate van reële afhankelijkheid moet worden nagegaan.

De verzoeker betoogt dat hij samenwoont met de referentiepersoon van wie hij ook afhankelijk is.

Wat de beslissing tot weigering van verblijf betreft, herhaalt de Raad dat in het arrest *Rahman* van het Hof van Justitie de afhankelijkheidsband van ruimere familieleden wordt beschreven als volgt:

“Wat het tijdstip betreft waarop de aanvrager zich in een situatie van afhankelijkheid moet bevinden om als „ten laste” in de zin van artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 te worden beschouwd, zij erop gewezen dat deze bepaling tot doel heeft, zoals uit punt 6 van de considerans van de richtlijn volgt, „de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven” door de binnenkomst en het verblijf te vergemakkelijken van personen die niet onder de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 gegeven definitie van familielid van een burger van de Unie vallen, maar niettemin nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie hebben wegens bijzondere feitelijke omstandigheden, zoals financiële afhankelijkheid, het behoren tot het huishouden of ernstige gezondheidsredenen. [...] Dergelijke banden kunnen ook bestaan zonder dat het familielid van de burger van de Unie in dezelfde staat als die burger heeft verbleven of ten laste van laatstgenoemde is geweest kort voordat of op het ogenblik dat deze zich in het gastland vestigde. De situatie van afhankelijkheid moet daarentegen wel bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is.” (HvJ 5 september 2012, C-83/11, Rahman, 32). De verblijfsvoorwaarden zoals vervat in (oud) artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet liggen in de lijn van wat het Hof van Justitie stelt in het arrest *Rahman*, met name dat er sprake moet zijn van “nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie (...) wegens bijzondere feitelijke omstandigheden”, door aan te tonen dat er sprake is van een “financiële afhankelijkheid” of “ernstige gezondheidsredenen” (“ten laste”) of dat de betrokkene behoort tot het “huishouden” van de burger van de Unie (deel uitmaken van het gezin). De verblijfsvoorwaarde die wordt gesteld in (oud) artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet, met name dat het “ander familielid” in het herkomstland ten laste is van de referentiepersoon, of deel uitmaakt van diens gezin, verschilt in wezen dus niet van wat is vereist om onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM te vallen, met name een situatie waarin er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden. Het houdt een impliciete toetsing aan artikel 8 van het EVRM in, waarbij het bestaan van een beschermenswaardig gezins- of familieleven wordt nagegaan hetgeen in de thans voorliggende situatie van meerderjarige broers vereist dat de bijkomende elementen van afhankelijkheid worden nagegaan.

Aldus kan worden gesteld dat de toets van artikel 8 van het EVRM reeds werd doorgevoerd in deze wettelijke bepaling, nu de wetgever heeft geoordeeld dat het verblijfsrecht voor ruimere familieleden van een Unieburger slechts kan worden toegekend wanneer aan bepaalde voorwaarden is voldaan (zie *mutatis mutandis* RvS 26 juni 2015, nr. 231.772).

In het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten wordt bovendien als volgt gemotiveerd over het familieleven van de verzoeker:

“Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de referentiepersoon zich in België gevestigd hebben, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, betrokkene behoort niet tot het originele kerngezin van de referentiepersoon. Derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet mag worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist.

Bijkomende elementen van bijzondere afhankelijkheid in de relatie met de referentiepersoon of overige gezinsleden, anders dan de gewone affectieve banden, werden niet aangetoond.

Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dus dat hij daar niet toe in staat is. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf in houdt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene."

Gezien het gebrek aan afdoende bewijs van bijkomende elementen van een bijzondere afhankelijkheid in de relatie met de referentiepersoon, kan de Raad het bestaan van een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie tussen de verzoeker en de referentiepersoon – of nog een beschermenswaardig gezinsleven – niet vaststellen. De verzoeker toont geen disproportionele belemmering van enig in België ontplooid gezinsleven aan.

Verder blijkt dat de verweerder wel degelijk heeft betwist dat de verzoeker banden met de referentiepersoon heeft opgebouwd die eraan in de weg zouden staan dat hij terugkeert naar zijn land van herkomst. De verzoeker brengt geen concrete elementen naar voor die kunnen weerleggen dat hij *"een volwassen persoon (is) waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België"* en *"(dat) nergens uit het dossier blijkt (...) dat hij daartoe niet toe in staat is"*. De verzoeker betwist evenmin dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Het weze herhaald dat de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming geen absoluut karakter heeft en dat relaties tussen volwassen familieleden (andere dan echtgenoten en gelijkgestelde partners) niet *ipso facto* onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM vallen (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). De verzoeker toont niet aan dat de beoordeling van de verweerder, zoals hierboven geciteerd, niet redelijk of in strijd met artikel 8 van het EVRM zou zijn.

De verzoeker verwijst vaagweg naar zijn privéleven en naar de professionele en vriendschappelijke banden die hij hier heeft opgebouwd, doch hij brengt geen enkel stuk bij om dergelijke banden te staven. Hij beperkt zich tot loutere beweringen die niet worden onderbouwd door een begin van bewijs. Voorts blijkt uit de vaste rechtspraak van het EHRM dat een privéleven dat is uitgebouwd tijdens een precair verblijf (zoals *in casu*) enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden aanleiding geeft tot een positieve verplichting onder artikel 8 van het EVRM. Het privéleven bestaat uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met België is aangegaan, zoals het spreken van de taal, het volgen van een opleiding, het hebben van (vrijwilligers)werk, het deelnemen aan verenigingsleven, het aangaan van vriendschappen en het aangaan en onderhouden van (familie)relaties, etc. Ook de gewone sociale relaties behoren tot het privéleven. Of er uitzonderlijke omstandigheden aanwezig zijn die maken dat de vreemdeling voor het uitoefenen van zijn privéleven gebonden is aan België, betreft de vraag of de banden met België de gebruikelijke banden overstijgen, dan wel of het privéleven in het land van herkomst kan worden uitgebouwd of voortgezet omdat de banden met dit land sterker zijn. De verzoeker werd *in casu* nooit gemachtigd tot een verblijf langer dan drie maanden en kon er niet op vertrouwen dat hij hier zijn banden kon intensiveren (EHRM 8 april 2008, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk; EHRM 4 december 2012, Butt t. Noorwegen). De Raad benadrukt dat het EHRM in zijn arrest *Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk*, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte. De verzoeker toont niet aan dat hij in België een privéleven heeft ontplooid dat valt onder de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming.

Een schending van artikel 8 van het EVRM is derhalve niet aangetoond.

3.2.9. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden aangenomen. Evenmin wordt een schending van artikel 42, § 1, eerste lid en § 4, van de Vreemdelingenwet, van artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit of van artikel 8 van het EVRM aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

4. Kosten

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 186 euro dient te worden terugbetaald.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 186 euro dient te worden terugbetaald.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien maart tweeduizend vijftientig door:

C. DE GROOTE,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
---------------	---

K. VERKIMPEN,	griffier.
---------------	-----------

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE